

KOMMUNISTISK POLITIK

Carlos Latuff, Brasilien. Bidrag til den iranske karikaturkonkurrence.

HOLOCAUST I DAG

Nr. 17

10. årg.

2006

15. september -

28. september

Støttepris 12 kr.

TEMA: KARIKATURER

- Kapitalisme og dræbende gæld s. 2 ●
- Fra småstat til vasa-stat s. 3 ●
- Terrorkrig mod Vollsmose - hvorfor? s. 5 ●
- Aktionsdag 3. oktober s. 6 ●
- Største pensionsforringelse i mands minde s. 8 ●
- Uden for lands lov og ret s. 10 ●
- Køb nogle mursten s. 11 ●
- 'Mit liv med Enver' s. 12 ●
- Vrangbilledet Afghanistan s. 14 ●
- Palæstina s. 15 ●
- Karikaturerne i Mellemøstpolitikken s. 16 ●
- APKs 3. kongres s. 20 ●
- Debat s. 22 ●
- Lønfest eller ej s. 24

Kapitalisme og dræbende gæld

KOMMUNISTISK POLITIK

Der er skyldnationer og der er kreditnationer. Fogh-regeringen praler af, at den har høvlet den statslige udlandsgæld ned til ingenting. Den gigantiske amerikanske oprustning og krigsførelse verden rundt er på den anden side finansieret af udlandsgæld og dollarens særstilling.

Men de fattige skyldnationer har intet lys for enden af tunnelen. De har i årtier fået at vide, at hvis de lånte og betalte af, og gjorde det klogt, ville de være i stand til at betale deres gæld ud. De har fået at vide, at fulgte de bare IMF's og verdensbankens retningslinjer for sund, nyliberal økonomi og privatiserede, afnationaliserede, udliciterede og åbnede, ville det kun gå én vej, nemlig fremad.

Men fattigdom er, som økonomen Tarek El Diwany siger, den største dræber. Gældsterrorismen har ikke været i overskrifterne for nylig – men som det hed i UNDP's Human Development Report i 1997:

- Hvis de mest forgældede lande blev befriet for deres årlige afbetalingsydelse, kunne disse anvendes til investeringer, som i Afrika alene kunne redde hen ved 21 millioner børns liv i år 2000 og sikre 90 millioner piger og kvinder adgang til basal uddannelse.

Udviklingen i gældsbyrden ser sådan ud ifølge IMF's World Economic Outlook (2000):

1980

Udviklingslandene gæld (i mia. \$): 525,4
Faktiske afbetalinger med renter: 73,4

1990

Gæld: 1259,8
Afbetalinger: 140,6

2000

Gæld: 2140,6
Afbetalinger: 337,8

De internationale økonomer, tilknyttet de store imperialistiske finansforetagender, bliver ved med at fortælle, at der vil blive stadig mere vækst, og stadig mindre fattigdom. Og alligevel er tingene ikke bedre i dag end i 1998, da UNDP's

årlige Human Development Report meddelte, at "225 personer (tohundredeogfemogtyve) havde store former end de fattigste 2.5 milliarder (2.500.000.000) mennesker tilsammen".

Ifølge officiel engelsk statistik levede i år 2000 1.2 milliarder i "ekstrem fattigdom" – dvs uden grundlæggende adgang til medicin, ernæring eller bolig. I Subsahara har 48 pct. af befolkningerne ingen adgang til sundhed, lige så mange savner rent vand og 42 pct. er analfabeter. I US\$ (1987) var BNP pr. indbygger i Subsahara \$520, i Sydasiens 521, mens det var \$12.764 i de industrialiserede lande (1995-tal).

Fattigdommen afspejler sig selvfølgelig i øget børnedødelighed og øget dødelighed og lavere levealder i det hele taget. Fattigdommen er den store terroristiske dræber – og gælden er dens le.

Og det bliver ikke bedre, kun værre. I 1996 berettede FN, at den fattigste tredjedel af menneskene på kloden bliver stadig fattigere. Selv Verdensbanken har måttet indrømme, at antallet af mennesker, som lever i absolut fattigdom (hvad der efter den målestok betyder, at de overlever for mindre end 1 \$ om dagen) mellem 1987 og 1998 steg fra 1200 millioner til 1500 millioner.

Reallønnen i de fleste afrikanske lande er faldet med mere end 50 pct. siden 1980. Den eneste undtagelse af betydning på verdensplan er Kina, som helt har undladt at følge Verdensbankens og IMF's råd i sin kapitalistiske opbygning.

Også i USA kræver den voksende fattigdom sin pris. Siden år 2000 er amerikanerne blevet fattigere, siger en undersøgelse i American Journal of Preventive Medicine. Andelen af amerikanere, som lever under fattigdomsgrænsen, er steget med 20 pct. fra 2000-2004 – med 3.6 millioner mennesker. Bortset fra de allerrigeste, er alle amerikanere blevet fattigere i disse år med 'terrorkrig'.

Det er også her børnene, der rammes hårdest. Undersøgelsen viser, at børn under fem (især børn af enlige mødre) har dobbelt så stor sandsynlighed for at leve i absolut fattigdom som andre. En af tre, som lever under fattigdomsgrænsen, er barn.

Ordene gæld, fattigdom, kapitalisme og (børne)dødelighed er synonymmer.

Redaktionen 12. september 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 22.09.06

Fra småstat til vasalstat

Det har nok engang været årsdagen for 11. september 2001, og den er blevet behørigt blevet fejret af tilhængere af 'krigen mod terror' fra den amerikanske præsident til den danske statsminister.

- *Krigen mod terror er vor generations kald*, erklærede krigsforbryderpræsidenten George W. Bush. Han opfordrede amerikanerne til at lægge uenighederne til side og kæmpe for sejren:

- *Vi kan se frem til vanskeligheder i fremtiden. At vinde denne krig vil kræve hele nationens dedikerede indsats. Vi må lægge vores uenigheder til side og arbejde sammen for at imødegå denne prøvelse, som historien har stillet os.*

Kampen mod terror "er en kamp for civilisationen" og skal kæmpes til enden, sagde den torturglade amerikanske præsident, som kontrollerer et større antal masseødelæggelsesvåben, hvoraf nogle bliver brugt i ulovlige krige, end nogen anden mand på jorden.

Et nederlag i 'krigen mod terror' ville overgive Mellemøsten til yderligtgående diktatorer bevæbnet med atomvåben, skræmte Bush.

Næsten samtidig lod hans danske beundrer Anders Fogh Rasmussen sig interviewe under lidt mere beskedne forhold til ugebrevet Mandag Morgen.

"Vi er (...) stillet over for en ny trussel. Og det er den internationale terrorisme," ekkoede den danske statsminister:

"Den terrorisme, der viste sit ansigt 11. september, afspejler virkelig en værdikamp i verden. En global værdikamp mod nogen, som bekender sig til, rent ud sagt, formørket middelaldertænkning om menneskets rolle og status. Hvis det livs- og menneskesyn, som terroristerne repræsenterer, blev realiseret, ville det efter min opfattelse føre til en formørket verden. Sådan ser jeg på det. Og i kampen mellem demokrati og diktatur kan man ikke forholde sig neutral. Man må bekende kulør og vælge parti – for demokratiet og mod diktaturet."

- *Uanset hvilke fejl der er begået i Irak, vil den største fejl være at tro, at hvis vi trak os ud, ville terroristerne lade os være i fred*, sagde Bush.

- *Hvis vi overlader Irak til folk som bin Laden, vil vore fjender fatte mod. De vil få en sikker havn, og de vil bruge Iraks ressourcer som brændstof til deres ekstremistiske bevægelse. Vi vil ikke lade dette ske*, sagde Bush.

Anders Fogh Rasmussen:

"Det er jo farligt, hver gang nogen får lidt ondt i maven. Det giver terrorister og andre potentielle fjender en

KOMMENTAR

fornemmelse af, at hvis bare de går hårdt nok til os, bliver vi svage i koderne og rejser. Og så opmuntrer vi dem til at fortsætte deres morderiske forehavende. Og det er igen et af de punkter, hvor det kræver erkendelse af den nye virkelighed, vi står i. Når Danmark spiller en rolle globalt – og det gør vi – så skal vi også indrette vores lokale tænkning på det. Og hvad vi går og siger her, det bliver altså også hørt i de fjerne bjerge. Det er store lande vant til. Når først man har engageret sig, står man last og brast og bakker op om de soldater, man har sendt ud. Det bliver vi også nødt til at indse."

Der findes et historisk fortilfælde, som man kan sammenligne George W. Bush og hans politik og ideologi med – den enorme teknologiske moderni-

tet, det mest avancerede militær, parret med dyrkelse af middelaldermetoder som tortur og religiøs eller ideologisk tågesnak. Det er Adolf Hitler og hans Nazityskland. De fem års 'krig mod terror' har nu varet næsten lige så længe som hele 2. verdenskrig. Alene krigen mod Irak har nu været længere end den amerikanske deltagelse i den sidste globale krig. Den amerikanske krigshøvding betegner også officielt sin 'krig mod terror' som en 'verdenskrig'.

Efter fem års krig mod Afghanistan ligger dette land i ruiner – men modstanden mod den amerikanske-ledede besættelse, der nu foregår i NATO's navn, har ikke været større. Sovjetunionen led nederlag som besættelsesmagt dér, og det vil NATO, USA og Danmark også gøre.

Nederlaget i Irak er allerede til at få øje på – og de forbryderiske besættelsesmagter arbejder på højtryk for at undgå katastrofen ved at forvandle den til en borgerkrig.

Nu følger Libanon ... og så Syrien og Iran?

Anders Fogh har lovet den amerikanske krigsforbryderpræsident at sende danske soldater til Darfur i Sudan og viser i det hele taget en ubehagelig påfaldende interesse for Afrika:

"Når vi f.eks. taler om Afrika, er der i visse lande en begyndende konflikt mellem en ekstremistisk

udgave af islam og de traditionelle, mere moderate afrikanske strømninger. Der har vi en vital interesse i at forebygge den ekstremistiske islamisme, der nu marcherer fremad i en række afrikanske lande," siger Fogh.

Fogh siger også, at "Danmark må gøre op med småstatsmentaliteten" og føre en 'aktivistisk', 'offensiv', 'fokuseret' og 'højprofileret' udenrigspolitik.

Fogh forbinder således minimalstat med maksimalstat og vil lade den såkaldte 'småstatsmentalitet' afløse af sin egen vasalmentalitet.

Det er en krigsforbryders opskrift på fiasko og national katastrofe. En Scavenius i 2006.

Terrordømt på forhånd

Der er terrorister i Vollsmose! Det er en nyhed, som har været ventet i årevis. Der vil utvivlsomt også være terrorister i ghettoerne i København eller Århus eller hvor som helst, bare vi venter længe nok. Terrorister (især muslimske) er nemlig så dumme, at anbringer sig lige præcis dér, hvor den rutinemæssige politiovervågning og Dansk Folkepartis fokus er størst. Såsom midt i Vollsmose.

Det syv varetægtsfængslede og 'terrormistænkte' muslimer har også sørget for at opbevare sprængstoffer i hjemmene.

Det viser i hvert tilfælde en rapport, som B.T. fik fat i, da den angiveligt lå og flød i en københavnsk park, fordi den 'ved en fejl' hos Beredskabsstyrelsen var blevet smidt ud!

Ingen ved sine fulde fem kan tro på disse skrøner. De stinker langt væk af klodsede efterretningstjenester, fusk og folkebedrag.

Der er ikke den fjerneste grund til at tro politiet, når det påstår, at det har forhindre et bombeattentat, hverken i

Danmark eller udlandet. Det skal det først bevise, og det kan det først, hvis de anklagede sigtes og dømmes, fordi deres skyld ubestrideligt er bevist.

Indtil da er da tale om manipulation af offentligheden.

De unge fra Vollsmose er forhåndstemplede som skyldige. Fra Dansk Folkeparti til Villy Søvndal. Det er intet bevis. Tvind blev også kendt skyldige på forhånd, og da det blev frikendt, blandede de samme politikere sig og forlangte sagen appelleret af anklagemyndigheden – hvilket nu er sket.

Vi tror, at de unge fra Vollsmose er uskyldige.

Vi ved at politi, efterretningstjenester og politikere ikke er det.

En række danske politikere med blod på hænderne har netop været ude med direkte truende og harmdirrende stemmer imod udtalelser om, at det danske efterretningsvæsen selv kan være involveret i Vollsmose-”terrorsagen”.

Men ikke at se det amerikanske, britiske og danske efterretningsvæsen i en sammenhæng, hvor de med alle slags midler skal forsvare kriminelle aggressionskrige, er mere end naivt. Derfor er det også helt relevant, når imam Abu Hassan fra Vollsmose udtaler, ”at findes der ”beviser” i Vollsmose-sagen, kan det ikke udelukkes at efterretningsvæsenet selv har plantet dem.”

Selvom de forsøger det, kan det ikke skjules, at Danmark sammen med USA og andre er i aggressionskrig mod andre lande – lige nu i Irak og Afghanistan. Lande, der aldrig har truet os. Et brud med FN’s charter og international ret, som bør have som konsekvens, at de ansvarlige sættes for en international krigsforbryderdomstol.

Er man aktiv i sådanne krigshandlinger, har man selvfølgelig brug for et efterretningsvæsen, som er iderig i at understøtte disse handlinger. Det har vi set gennem historien op til i dag, og det gælder også det krigsførende Danmark.

Kampen mod muslimer i dag og frygten som terrorvåben er effektive afledninger for, at USA kan erobre Mellemøstens og Asiens olie- og gasressourcer – med Danmark på slæb i forventning om en bid af kagen (*hvem sagde A.P. Møller?*).

”Terrorsagen” i Vollsmose er i hele denne sammenhæng mere end velkommen.

Når justitsministeren umiddelbart kunne udtale, at der her er tale om ”nok

Kunstgødning

En gammel flaske acetone er måske det fældende bevis mod ”terrorcellen” i Odense. Først var det metalsplinter og kunstgødning. Kunstgødningen var højest mistænkeligt placeret i en kolonihave, mens metalsplinterne hjemtaget fra arbejdet var brugt til lejlighedens potteplanter. Siden kom det frem, at der også var fundet en gasflaske!

Acetone, der i Danmark måske mest er kendt som opløsningsmiddel til neglelak, bruges også til produktion af kokain og morfin. I denne sag er der den anden uheldige sideeffekt, at der ved ukorrekt opbevaring over lang tid kan der påvises små mængder krystaller (TATP) med en eksplosiv virkning. TATP kan også produceres

ved hjælp af acetone, saltsyre og brintoverilte. Det er meget ustabil og kan derfor ikke bruges som et pålideligt sprængstof.

Den hemmelige rapport om analysen af kemikalier i lejlighedens kosteskab blev i weekenden fundet liggende uden for Kemisk Beredskabs lokaler i Universitetsparken i København, skriver dagbladet B.T. mandag.

De brutale omstændigheder omkring anholdelserne midt om natten, hemmelig overvågning, varetægtsfængslingerne under lukkede retsmøder kombineret med et tilsyneladende ufatteligt sløseri, peger mere i retning af en politiskandale end en terrrorsag.

Terrorkrig mod Vollsmose – hvorfor?

Af Henning Paaske Jensen

den værste sag nogensinde i Danmark”, er det et skingert udtryk for, at de anholdte i hendes øjne allerede er dømte terrorister. For hende og regeringen er det blot en sag, der skal udnyttes til det yderste.

Skal man afklare problemstillingen *Hvem er de ansvarlige?*, er det altid godt at stille sig spørgsmålet *Hvem har interesse i, at det sker?* Hvor er det en god ide at placere luppen?

I et klima med terrorfrygt er det muligt at gennemføre endnu flere reaktionære terrorlove mod den brede befolkning og for en stund fjerne den øgede folkelige modstand mod krigsdeltagelsen i Irak og Afghanistan.

Væk er fokus fra de forbrydelser mod menneskeheden, Israel og USA med dansk accept gennemfører i Libanon og Gaza. Væk er fokus fra, at to danske krigsskibe sendes af sted, ikke for at kontrollere adgangen til det krigsgale Israel fra søvejen og hindre amerikanske våbenleverancer, men derimod for at understøtte en NATO-hær forklædt som FN.

Ikke 20 km inde i Israel, aggressorens område, men derimod langt inde på libanesisk territorium.

Hele ”terrorsagen” er blevet en øvelse i krig mod Vollsmose på alle måder. Døre sparkes ind. Personer ligger i flere timer på gulvet med bundne hænder. Nogle får hætter over hovedet som i Irak. Mennesker ydmyges efter amerikansk og israelsk forbillede. Marine-hjemmeværnet på Fyn leger terrorøvelse i weekenden, og de følgagtige medier har fået en lækkerbisk, hvor de anholdte behandles som dømte terrorister.

Hvad der sker i Danmark, følger mønstret for de krigsførende lande USA og Storbritannien med skabelsen af terrorfrygt og anholdelser.

Det er åbenlyst, at for det trængte USA og Storbritannien faldt den nylige britiske ”flyterrorsag” på et dejligt passende tidspunkt, med Bush og Blair i kæmpeproblemer. Også her forsøger de at berolige os med, at man har nogle beviser og nok skal finde flere, men at det er lidt svært, ”fordi man slår til på et tidligt tidspunkt”.

I sådanne sager i Danmark som Glostrup-sagen og Vollsmose-sagen skal vi ikke forvente, at offentligheden får lov til at kende til detaljer omkring ”beviser” af ”hensyn til kampen mod terror”. Hermed virker tingene som et lukket system, hvor meget kan lade sig gøre.

Her op til femårsdagen for 11. september-angrebet er der flere og flere, der er af den klare overbevisning, at kredse i USA havde behov for 11. september-terrorhandlingen, var dybt involveret og lod den ske.

Den åbnede sluserne for iværksættelse af tidligere offentliggjorte planer, **The Project for the New American Century**, *PNAC*, om sikring af amerikansk verdensdominans i det nye århundrede, udarbejdet i september 2000, et år før 11. september-terrorhandlingen. Her diskuteres det åbenlyst, hvordan denne nye verdensorden og amerikansk overherredømme i verden kan skabes i løbet af de næste årtier.

I rapporten hedder det, at denne proces vil være langsommelig, fordi der skal tages hensyn til allierede interesser samt generelle amerikanske indenrigspolitiske og industripolitiske hensyn. *Medmindre der opstår en katastrofal og katalyserende begivenhed, som eksempelvis et nyt Pearl Harbour, der kan*

sætte gang i denne proces hurtigt, hedder det i rapporten.

Forleden blev den berømte og ansete britiske spionroman-forfatter John Le Carré interviewet efter Deadline. Her fremlagde han bl.a. sine vurderinger om USA, Storbritanniens og Danmarks deltagelse i ulovlige krige og Danmarks rolle i Muhammedsagen. Han mere end antydede, at det britiske efterretningsvæsen var indblandet i aktuelle ”terrorsager” i Storbritannien.

Intervieweren spurgte derfor indigneret, om han virkelig mente, det britiske efterretningsvæsen var involveret. Svaret var:

- *Det britiske efterretningsvæsen MI5 har lange historiske traditioner i at understøtte røverierne fra de britiske kolonier og har sat fyrster op imod hinanden for at gennemføre deres forehavender. I dag gælder det om at erobre Mellemøstens olie, og det er svært at forestille sig, at de ikke er aktive i dag.*

Muslimhetz og frygtskabelse er vigtige ingredienser, når man forsøger at erobre og dominere verden. Men virkeligheden afdækker mere og mere indholdet i deres kamp for et Nyt Mellemøsten med ”demokrati og menneskeret-tigheder”. Vi ser det, og det irakiske, libanesiske og palæstinensiske folk mærker det, medens deres krigstrommer og trusler lyder mod Iran og Syrien.

Skulle man tro magthaverne og deres villige medier, så er det ikke erobringsskrige eller problemer som fattigdom, sult, malaria, aids og truslen mod miljøet, som er store problemer i verden, men derimod terroren, som truer os alle.

Men det bliver sværere og sværere for dem at skjule deres virkelige dagsorden. Derfor kan de også blive mere og mere desperater i den kommende tid.

Kommunalprotester, finanslov og 'velfærdsforlig'

Byg op til store aktioner ved folketingets åbning

Der lægges op til store protester over hele landet mod de massive velfærdsforringelser ved folketingets åbning tirsdag den 3. oktober.

I de seneste uger har der været omfattende protester omkring de nye kommunale budgetter i mange byer. Ikke mindst har pædagoger og forældre været aktive. Der ser nemlig ud til at blive skåret ned på institutionsområdet næsten overalt i landet.

Synovate-Vilstrup har for BUPL gennemført en undersøgelse, der viser den uhyggelige tendens. Den viser blandt andet, at 40 pct. af samtlige kommuner forventer, at der afsættes færre udgifter pr. barn på børne- og ungeområdet i driftsbudgettet for år 2007 i forhold til 2006.

For sammenlægningskommunerne alene udgør denne andel 50 pct. 21 pct.

af kommunerne ved endnu ikke, om der kommer besparelser på børne- og ungeområdet. Så i værste fald kan vi se frem til besparelser i over 60 pct. af landets kommuner.

Henning Pedersen, formand for BUPL, kommenterer undersøgelsen således:

"Kommunerne skærer lige nu ned på kvaliteten i dagtilbuddene i en grad, som vi ikke har set mage til i mange år. Statsministeren skal holdes fast på, at han har lovet børnene bedre kvalitet. De to mia. kr. over fire år, han har sat af til de lovede forbedringer, er væk, når de kommunale besparelser modregnes. Faktum er derfor, at regeringen giver med den ene hånd, mens den tager med den anden."

Derfor startede en landsdækkende underskriftsindsamling den 12. september på initiativ af BUPL, FOA og forældreorganisationen FOLA. Den vil minde Fogh om et uopfyldt valgløfte: flere ansatte og bedre faciliteter i daginstitutionerne. Det modsatte sker.

Massive nedskæringer – massive protester

En lang række af Fogh-regeringens nedskæringstiltag er ved at samles og vil med stor styrke slå igennem allerede med de kommunale budgetter, der under mere højlydte protester er ved at blive bragt på plads landet over. BUPL's undersøgelse viser, at den såkaldte serviceharmonisering mellem kommunerne (udligningen af serviceniveau) kommer til at betyde omfattende (kvalitets)besparelser. Kommunernes Landsforening har anbefalet en model for harmonisering af ydelserne, der lægger sig under gennemsnittet – og mere end halvdelen af kommunerne følger denne model.

Når der til 'skattestop' og sammenlægningsbesparelserne lægges de planlagte velfærdnedskæringer for finansloven for 2007 samt i det såkaldte 'velfærdsforlig', som blev indgået op til sommerferien på trods af massive pro-

VELFÆRD TIL ALLE

**Aktionsdag for velfærd 3. oktober
(Folketingets åbningsdag)**

Aktionsdagen er præsenteret af Pædagogstuderendes LandsSammenslutning, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning og Erhvervsskolernes Elev Organisation.

Vi opfordrer alle forbund, fagforeninger, elev- og studieorganisationer, kommunale initiativer mod nedskæringerne, lokale velfærdsnetværk og alle andre til at tilslutte sig aktionsdagen.

Brug statens overskud til velfærd i kommunerne!

Staten har et overskud på 80 milliarder kr. Alligevel skal kommunerne som konsekvens af regeringens politik spare på velfærd til børn, unge og ældre.

Besparelserne betyder markante forringelser af kommunernes serviceniveau. Ikke mindst fordi mange job barberes væk og arbejdsvilkårene for kommunalt ansatte forringes yderligere.

Støt op om aktionsdagen på Folketingets åbningsdag.

**Hovedparole:
Velfærd til alle**

Underparoler (generelle):

Ingen besparelser på børn, unge og ældre

Flere penge til kommunal velfærd
Flere penge til kvalitet i uddannelserne
Boliger til alle
For en social integration

Underparoler (elever og studerende):

Flere penge til kvalitet i uddannelserne
Styrk 10. klasse – et tilbud til alle
Afskaf 20/20-reglen – for en SU, man kan leve af

Gratis uddannelse til alle

Lad os sammen stoppe udhulingen af den offentlige sektor og den stigende privatisering af velfærden!

Fra 17. maj protesterne, Århus:
FOGH MÅ GÅ!

testen, er der tale om voldsomme forringelser.

'Velfærd til alle'

De studerendes organisationer, som stod i forreste række i forårets protestbevægelse op til 17. maj, fortsætter også protesterne. Efter Socialdemokraternes 'velfærdsforlig' med regeringen – bl.a. med ødelæggelse af efterlønsordningen – har LO-toppen, som godkendte forliget, ikke ønsket at se fortsatte protester. LO har kategorisk afvist alle forsøg på fortsat at kræve bevarelse af efterlønnen. De kan nu ikke kontrollere gaderne!

Og fagtoppen har heller ikke kunnet forhindre uddannelsesorganisationer som DGS, PLS, EEO og andre at arbejde videre med planerne om fortsatte protester. På en konference i Nørrebrohallen 3. september mellem elevorganisationerne, politiske ungdomsinitiativer som 'Genstart Danmark' og det faglige initiativ Fagligt Ansvar enedes man om at gøre 3. oktober til en landsdækkende aktionsdag med hoveddemonstration foran Christiansborg.

Initiativet til aktionsdagen hedder 'Velfærd til alle' –

www.velfaerdtilalle.dk.

Foreløbig er planlagt aktioner 3. oktober i København, Odense og Århus.

Talsmand Rosa Lund siger:

- Vi håber, initiativet vil brede sig, så der sker så meget som muligt på mange steder som muligt. Jeg håber, det vil brede sig til flere byer, siger hun og tilføjer: - Vi håber på en stærk aktionsdag, men samtidig satser vi på, at aktiviteterne skaber nye kontakter, som styrke de mange lokale netværk, som allerede er etableret for velfærd.

Randers: Støtte til besparelser

Socialdemokratiet, fagbevægelsen og venstrefløjen i Randers stod sammen i lørdags på byens torv. Der var fuld opbakning til kommunens politik, med den kommende borgmester for Ny Randers kommune Henning Jensen Nyhuus (S) som hovedtaler. Han satte den alvorlige mine for mødet med ordene:

"Vi er nødt til at lave et budget og gennemføre nedskæringer, ellers bliver vi sat under administration af indenrigsministeriet, og det er der ingen, der ønsker. Det er frustrerende, især når det lige er de svage områder som børn og ældre, der rammes."

Just hjemkommet fra et spareseminar med sine byrådskolleger udtalte han, at det var et enigt byråd, der stod bag beslutningen om, at Ny Randers kommune skal spare over 100 millioner kroner, nærmere 160 millioner.

BUPL, FOA, SF m.fl. appellerede til de fremmødte vælgere om at sætte krydset rigtigt ved næste folketingsvalg. Beboerlistens Bjarne Overmark, kommende formand for Børne- og Ungeudvalget, bedyrede, at der aldeles ikke var enighed i byrådet om besparelserne. De kommende uger vil vise, om Nyhuus eller Overmark fortæller sandheden.

APK Randers:

Skrot sparekatalog og velfærdsreform

På talerstolen står Henning Jensen Nyhuus, den kommende borgmester i Randers storkommune. Han vil forsøge at overbevise os om, at det er nødvendigt at spænde livremmen yderligere ind, at det er nødvendigt, at der skal skæres voldsomt ned på resterne af velfærden i den nye kommune. Han vil blive støttet af Beboerlisten, som før havde et slogan om at gå til kamp mod de forenede nedskæringspartier i Randers Byråd. LO Randers har taget initiativ til demonstrationen og støtter samtidig op om disse talere og deres politik.

Socialdemokraterne gik til kommunalvalg på bedre service til de svageste. SF og Beboerlisten samt LO Randers støttede op om Jensen Nyhuus.

Man udarbejdede dengang et dokument for en anden politik end Venstres. I stedet for at tage fra den almindelige borger og overføre penge til de allerrigeste ville man tværtimod samles om *en anden politik*. Man må formode at denne anden politik ikke ville være en nedskæringspolitik. Men at Beboerlisten i dag forsvarer de grove nedskæringer, der foretages de kommende år, må siges at være et totalt kursskifte fra den side. Fra at være det bedste værn mod nedskæringspolitikkerne i Randers er listen hoppet med på nedskæringsvognen. Beboerlisten har nu påtaget sig at administrere de kapitalistiske nedskæringer.

Socialdemokratiet står for sociale nedskæringer. Socialdemokratiet støttede jo også Fogh-regeringens og Pia Kjærsgaards "velfærdsreform". En støtte til Socialdemokratiet er derfor i sidste ende en støtte til det borgerlige Danmarks omfordelingspolitik, til fordel for de allerrigeste og for at finansiere dansk krigsdeltagelse i Bushs krige. Ikke mindst Mærsk og dets flåde af våbentransporterende containerskibe nyder godt af regeringens og kommunernes omfordelingspolitik, ligesom boligspekulanterne og storetreprenørerne har kronede dage.

Hvad skal der ske nu?

Lad ikke denne demonstration blive det sidste ord i sagen. Byrådets planer vil blive gennemført, hvis vi ikke fortsætter protesterne med stadig større styrke. I den kommende tid må kampen fortsættes mod alle nedskæringspolitikere lokalt og på landsplan.

Demonstrer og aktioner ved folketingets åbning den 3. oktober!

Skrot spareplan og velfærdsreform

**Stop Foghs program for
'minimalstaten'**

**Stop krigen
– De danske tropper hjem**

Velfærdsforliget:
**Den største forringelse af
 pensionssystemet i mands minde**

Af Henrik Herløv Lund

Den forringelse af efterlønnen, der blev besluttet op til sommerferien mellem regeringen og Socialdemokratiet med det såkaldte 'velfærdsforlig', er et af de største angreb på pensionssystemet nogensinde, skriver økonom/cand. scient. adm. Henrik Herløv Lund. Han er sekretariatschef og medlem af Den Alternative Velfærdskommission.

Det såkaldt "historiske" velfærdsforlig blev af Socialdemokratiet lanceret som en sejr i forhold til regeringens udspil, bl.a. fordi efterlønsalderen "kun" hævedes til 62 år. Siden er hele forligsteksten kommet ud, og man er begyndt at læse det, som står "med småt" i forligets bilag. Herved står det tværtimod klart, at forliget over nogle år kan medføre, at den reelle efterlønsalder vil ligge på 67 år. **Dermed betegner forliget faktisk den største forringelse af pensionssystemet i Danmark i mands minde, ja formentlig nogensinde.**

For forliget standser ikke ved at hæve efterlønsalderen til 62 fra 2019 til 2022 og pensionsalderen til fra 65 til 67 fra 2024 til 2027. Herudover reguleres aldersgrænserne i tilbagetrækningsystemet med udgangspunkt i restlevetiden for 60-årige. Reguleringen går ud på, at enhver stigning i restlevetiden for 60-årige fra og med 2005 resulterer i tilsvarende forhøjelse af efterlønsalderen respektive af folkepensionsalderen. Første gang, der reguleres, er i 2025. Men forligspartierne vil give befolkningen et "10-årigt varsel", så allerede i 2015 gøres regnestykket op, om udviklingen af restlevetiden giver grundlag for forhøjelse af efterløns- og pensionsalderen.

Og det er allerede sikkert, at der vil

være et sådan grundlag. I øjeblikket stiger restlevetiden for 60-årige med godt to år pr. ti år. Så i 2015 vil så sikkert som amen i kirken blive besluttet, at efterlønsalderen skal stige til 63 år i 2025, kun tre år efter forhøjelsen til 62 år. Samtidig forhøjes folkepensionsalderen til 68. Når forhøjelsen ikke bliver større, skyldes det, at forliget udtrykkeligt begrænser den første regulering i 2025 til maksimalt ét år.

Men herved stopper forhøjelsen af efterløns- og pensionsalderen ikke. For velfærdsforliget fastlægger samtidig, at der herefter hvert femte år tages beslutning om videre regulering. Næste regulering vil således være i 2030. Og da restlevetiden aktuelt stiger med to år pr. ti år, er det så godt som givet, at efterlønsalderen igen forhøjes i 2030 – nu til 64 år, hvorefter folkepensionsalderen tilsvarende opreguleres. Og sådan fremdeles videre: Med stor sandsynlighed vil efterlønsalderen i 2035, senest i 2040 ligge på 65 år.

Hertil kommer, at de nuværende regler opretholdes, hvorefter der indtil to år ind i efterlønsalderen sker modregning af privattegnet pension, herunder af arbejdsmarkedspension. Og i takt med at efterlønsalderen vokser, vokser jo også pensionsopsparingen. Herved vil flere og flere lønmodtagere blive omfattet heraf og modregningen blive større og større – op til 50-60.000 kr. i hvert enkelt tilfælde. Det vil således være særdeles uøkonomisk at gå på

efterløn før to år efter den formelle efterlønsalder. Som i dag vil den reelle efterlønsalder være to år højere. Dvs. i 2022 vil den være 64 år, og fremme i 2035/2040 vil den være 67 år.

Hermed vil forringelsen af tilbagetrækningsmulighederne være mere vidtgående, end hvis blot efterlønnen var blevet afskaffet. For så ville der da have været en folkepensionsalder på 65 år.

I dag er den gennemsnitlige restlevetid for 60-årige på 19½ år. Forliget fastfryser perioden efter pensionering til disse 19½ år, uanset stigende restlevetid. Det er kun arbejdslivet, der får lov til at vokse. Vi vil i løbet af nogle år således være på vej mod, at otiumet, den "tredje alder", reduceres til en femtedel af livet. Forliget repræsenterer således en "historisk" forringelse af pensionsmulighederne for den ganske almindelige lønmodtager.

Når forliget altså blev lanceret som et blødere alternativ til regeringens udspil om en efterlønsalder på 63 år, var det helt forkert. Den aftalte regulering af tilbagetrækningsalderen er faktisk mere vidtgående, end hvis efterlønnen blot var blevet afskaffet, for herved var folkepensionsalderen forblevet 65 år. Selvom Socialdemokratiet til gengæld har fået fjernet nogle dagpengestrømninger samt opnået en miljøforebyggelsespulje på tre mia. kr., forekommer disse indrømmelser at være dyrt købt i forhold til den største forringelse af pensionssystemet i mange, mange år.

OK 07 på skinner

Gejsten og kampånden omkring overenskomstfornyelserne har mistet deres glans, efterhånden som LO, Dansk Arbejdsgiverforening og statsmagten har trukket tænderne ud på arbejdernes kampmuligheder. Siden storkonflikten i 1998 er der fra alle tre magtorganer side udfoldet maksimale bestræbelser for, at "en sådan situation aldrig skulle opstå igen", som LO-formanden udtrykte det.

Det har virket!

I det kommende forår står hundredtusinder af arbejdere og arbejdsløse over for at få fornyet deres overenskomst, men kun en brøkdel har været eller bliver inddraget i processen. De store forbund og deres med- eller modpart er allerede i stand til at redegøre for, hvilke krav der bliver trukket ud som centrale krav.

Der har således allerede tegnet sig et billede med tre væsentlige punkter:

For det første er der enighed om, at der ikke vil blive tale om lavere arbejdstid! Punktum.

Arbejdsgiverne ønsker det ikke, hvilket ikke er det mindste uventet. Ingen forbund indtil nu har krævet en arbejdstidsreduktion. Det største forbund – 3F – siger NEJ til lavere arbejdstid og begrunder det med kampen mod overarbejde:

- Det er hovedbestyrelsens opfattelse, at det krav lige nu ikke er relevant. Med arbejdskraftmangel visse steder vil det alene betyde krav om overtidsbetaling. Vi får ganske enkelt mere ud af at satse på de øvrige krav, udtrykte 3F's forbundsformand Poul Erik Skov på 3F's seneste repræsentantskabsmøde.

3F kan i øvrigt opsummere, at kun 6 ud af 78 afdelinger har indsendt krav om nedsat arbejdstid.

Så meget om 3F's bekymring om deres medlemmers nedslidning og deraf ret til efterløn. De behøver jo ingen arbejdstidsnedsættelse:

Lad dem dog blive nedslidte, så håber vi, der er en efterløn til dem til den tid.

3F's forbundsformand kan spørge:

Hvordan kan vi bringe et krav frem, som kun 6 ud af 78 afdelinger har rejst?

Andre kan besvare det med et

spørgsmål:

Tror du, Poul Erik, at demokratiet fungerer i forbundet? Er kravene et udtryk for medlemmernes ønske eller fagforeningernes bestyrelses tænkning? Er de arbejdsløse medlemmer blevet hørt? Er de ikke interesseret i flere arbejdspladser som følge af en arbejdstidsnedsættelse?

3F finder alt i bedste velgående, og dog. 1. maj og grundlovsdag bør være hele fridage, kræver 3F.

For det andet mener Dansk Industri (DI), at forskellige genetillæg skal afskaffes. Det gælder ikke mindst overarbejdsbetalingen:

- Virksomhederne har brug for, at hele døgnet bliver betragtet som normal arbejdstid, hvor der ikke betales genetillæg, udtaler DI's administrerende direktør Hans Skov Christensen, der også begrunder kravet med, at mange lønmodtagere i dag vil se det som en fordel, at der i skæve tidspunkter ikke er så lang tid til arbejdet, da man undgår bilkøer.

Modparten CO-Industri er godt klar over, at de ved de sidste tre årtiers overenskomster er gået langt i forhold til fleksibilitet, og prøver at holde igen og "tage sig betalt":

- I en situation med stigende produktion, voksende overskud i virksomhederne og mangel på arbejdskraft skal der findes fornuftige løsninger på at fastholde opsvinget, siger Thorkild E. Jensen, formand for CO-Industri.

For det tredje er både 3F og HK enige om, at barselsfonden spiller en vigtig rolle for det næste års overenskomstfornyelse. Mens 3F kræver mere orlov til mænd, så vil HK udvide barselsfonden til at sikre kvinders pensionsindbetalinger.

Dette er et særskilt område, som fra forbund til forbund kan skifte karakter, men muligvis vil barselorlovsproblestillingen blive den store afledningsmanøvre, der på en og samme tid sikrer industrien mere fleksibilitet, uden der kastes "lunser" som nedsat arbejdstid som kompensation.

Fagbevægelse på retræte

Den etablerede kongelige danske fagbevægelse har de seneste årtier haft travlt med at tilpasse sig deres classesamarbejde til EU's ekstra liberale krav. Det har forårsaget, at de har medvirket til, at sidste rester af demokratiske kampmetoder er blevet fjernet, ligesom det demokratiske underskud er blevet til muldvarpeskud.

I samme proces har fagforbundene gjort en dyd ud af at konkurrere med al landsens serviceydelse.

Ikke desto mindre står fagbevægelsen over for et stigende problem: medlemmerne vælger dem fra, da de kan få service ved mange andre selskaber, og det er efterhånden svært at se fidusen i et medlemskab, der ikke baserer fremskridt på sammenhold og solidaritet.

Ifølge arbejdsmarkedsforsker Steen Scheuer så er LO på vej til kun at repræsentere hver anden lønmodtager.

Varm luft og nyliberalisme

3F's formand Poul Erik Skov Christensen er ikke det mindste imponeret over regeringens bekymring for det danske velfærdssamfund.

- De lover guld og grønne skove, uden at det må koste en krone mere. Løsningen er udlicitering af stadig flere områder til flere private aktører.

Forbundsformanden har fat i den lange ende, idet adskillige undersøgelser har understøttet virkeligheden i, at udlicitering og privatisering er dyrere for forbrugeren, og til en ringere service tilmed.

I samme moment kunne han ikke undslå sig for at kritisere sit eget parti, Socialdemokraterne, for at have accepteret skattestoppet:

- Det er ganske enkelt sådan, at skattestoppet er ensbetydende med skattelettelse til de rigeste i landet, finansieret ved at skære i de offentlige udgifter – sådan ca. 1½ til 2 milliarder kroner om året.

Uden for lands lov og ret

Af Ulla Røder

Der er kommet et efterspil til sommerens sultestrejke på Christiansborg Slotsplads, hvor flygtninge fra Dansk Røde Kors' asylcenter i Sandholm sultestrejkede i protest mod regeringens asylpolitik og over de uanstændige forhold på de danske asylcentre.

Hold Sandholm ren, ellers ryger lommepengene

Sultestrejken, der var en udløber af asylansøgeren Majid Samaris selvmord i juni måned sidste år, blev afbrudt, da de sultestrejkende blev givet et mundtligt tilsagn om genoptagelse af de sultestrejkenes asylansøgninger fra en endnu ikke dokumenteret kilde. Ikke alene lader disse genåbnede sager stadig vente på sig i Flygtningenævnet, som stadig tænker over, om man nu også vil genoptage de sultestrejkenes asylansøgninger. De sultestrejkende bliver nu måske også frataget deres lommepenge for godt en måned.

Det forlyder fra en af de sultestrejkenes advokater, at Røde Kors vil beslutte, hvorvidt alle de dage, hvor de sultestrejkede ikke opholdt sig på Sandholm, var et fravær fra deres rengøring af de trøstesløse lange gange på Dansk Røde Kors' Asylcenter Sandholm og derfor ikke berettiger til udbetaling af lommepenge.

Begrundelsen, Dansk Røde Kors giver, er nemlig ifølge advokaten, at de ikke har gjort rent på centret i denne periode. Gad vist, om de andre beboere så har måttet leve i skidt og snavs, eller om de har arbejdet ekstra i den periode. Mon de har modtaget nogen ydelse i form af 'overarbejdsbetaling'? I hvert fald ser det ud til, at Røde Kors mener, at hvis de ikke opholder sig på Sandholm og arbejder, så ryger lommepengene. Man skulle tro, det var en børnehave, de administrerede, og ikke et center fyldt med voksne mennesker, med voksnes behov for andet end mad

Sandholmlejren

og tøj på kroppen. De få skillinger, der skulle kunne give dem mulighed for i ny og næ at komme lidt væk fra centret, skal nu også bruges som pisk og straf. Dette gør Sandholm til et fængsel. Godt nok har man har frihed til at gå ud, men ingen reel mulighed, medmindre godgørende mennesker bidrager med lidt donationer eller et buskort i ny og næ.

Ikke alene vil denne form for karantæne til flygtninge, der engagerer sig og ytrer sig, politisk være en krænkelse af deres ret til protest. Det er også endnu et bevis på, at Dansk Røde Kors administrerer disse centre på en måde, der gør livet uudholdeligt for de indsatte på centrene. Der er ikke noget at sige til, at indsatte på Sandholm bliver psykisk syge af at opholde sig på Sandholm, og at nogle altså vælger døden frem for en fortsat tilværelse i helvedes forgård.

Arbejde gør fri

Det er også kommet frem, at asylansøgere er ansat af Dansk Røde Kors til at vedligeholde centret. Som arbejdstager for Dansk Røde Kors kan man opnå en betaling på to kr. i timen. Det er, hvad jeg kalder ren udnyttelse af asylansøgere som slaver, samtidig med de ikke har lov til at påtage sig reelt og overenskomstbetalt lønarbejde uden for Sandholm.

Fratagelse af lommepengene vil tvinge dem ud i sort arbejde og dermed en handling, hvis de bliver grebet heri, der straffes med udvisning – en straf, de allerede har modtaget én gang ved asylmyndighedernes afslag på opholdstilladelse her i landet. En straf, de sidder angste og venter på bliver eksekveret, hvad øjeblik det skal være.

Kan de danskere, der medvirker til disse ugerninger, virkelig blive ved med at se sig selv i øjnene? Hvornår er der

nogle af de ansatte på disse centre, der nedlægger protest mod sådanne forhold?

Det er medvirken til uværdig behandling af mennesker i nød.

Det er klart, at lige så længe den siddende regering er i flertal, vil ingen andre politikere kunne ændre forholdene ad politisk vej. Den danske regering og Dansk Røde Kors, som regeringen har indgået kontrakt med til at drive asylcentre, er dog ikke uden for lovens bestemmelser om behandling af mennesker i nød. De står heller ikke uden for arbejdsmarkedets bestemmelser om lønmodtageres rettigheder.

Hvem er i øvrigt ansvarlig, såfremt nogle kommer til skade under udførelse af deres underbetalte arbejde for Dansk Røde Kors, eller hvis andre indsatte på Sandholm kommer til skade som indirekte følge af arbejde, der bliver udført af disse underbetalte arbejdere? Har Dansk Røde Kors tegnet de lovpligtige forsikringer?

Der er mange spørgsmål, der trænger til at blive besvaret i hele dette efterspil. Det vigtigste spørgsmål er dog fortsat, hvornår der bliver givet asyl til de iranere, der opholder sig i Danmark, og hvornår man stopper udvisningerne af de afviste iranske flygtninge og de mange andre truede flygtninge fra andre krise- og krigsramte dele af verden.

Ordentlig behandling

Indtil da er det strengt nødvendigt, at den danske regering behandler alle flygtninge ordentligt. Dette gælder for såvel de flygtninge, der ikke kunne gå gennem nåleøjet i den danske udlændingelov, og som sidder angste og venter på at blive hentet en tidlig morgenstund og sendt hjem, som de flygtninge, der stadig venter på svar på deres ansøgninger. Den danske regering har ansvaret for human behandling af alle flygtninge, så længe de befinder sig på dansk grund. En afvist asylansøger er stadigvæk en flygtning og har krav på fuld beskyttelse og at få basale fornødenheder og behov dækket.

Til basale behov hører ud over mad og drikke også at kunne have mulighed for at bevæge sig frit og have mulighed

for socialt samvær med andre mennesker efter eget valg, der ikke ligefrem sidder på et asylcenter. Hvorledes er dette muligt uden lommepege, når man opholder sig langt uden for lands lov og ret i Sandholmcentret?

I får det, som vi vil have det

I dag har jeg talt med chefen for aktivering på Sandholm Brian Svendsen. Anledningen var, at jeg havde læst en formular underskrevet af en af de sultestrejkende, som var blevet krævet underskrift på en klageformular vedrørende fratagelse af udbetaling af tillægsydelse. Altså en klage over nægtelse af udbetaling af en asylansøgers lommepege.

Formularen, der blev fremlagt for asylansøgeren til underskrift, var forinden udfyldt af chefen for aktiveringsafdelingen, tilsyneladende på asylansøgerens vegne. Asylansøgeren, der har opholdt sig 18 år i Danmark, kan ellers både skrive og tale dansk ganske udmærket. Teksten, der skulle skrives under på, lød sådan:

“Jeg har sultestrejket og demonstreret hver dag foran Christiansborg og derfor ikke overholdt min kontrakt. Jeg anmoder om, at mit politiske arbejde anvendes som aktivering.”

At chefen for aktiveringen udfærdiger erklæringen, som han gør, får mig til at tænke på, om han i virkeligheden har dækket sig ind ved at få asylansøgeren til at skrive under på, at han ikke har overholdt kontrakten. At han samtidig får asylansøgeren til at skrive, at han har været aktiveret under udøvelsen af hans sultestrejke og derfor således også skulle være i stand til at deltage i rengøringsaktiveringen i fremtiden, er noget af en tilsnigelse. På grund af hans helbred, som ikke er blevet bedre af at have sultestrejket, kan han jo stadigvæk ikke påtage sig rengøringsopgaver, der er rygbelastende. Han standsede også frivilligt sultestrejken inden de andre, da hans helbred ikke kunne holde dertil med den medicinering, han får. Om denne misligholdelse af hans pligter i forhold til kontrakten også vil vise sig at give problemer i hans asylsag, har jeg stadig til gode at finde ud af, men det skulle ikke undre mig, hvis det er tilfældet.

5. september 2006

Køb nogle mursten

Jeg valgte sammen med 200.000 andre i forbindelse med Nyrups indgreb i 1999 at sige fra over for efterlønsordningen, idet min økonomi var enormt anspændt. Jeg var i forvejen irriteret over, at min arbejdsplads og de faglige organisationer tvang mig til at betale 12-1300 kr. om måneden til en pensionsordning. Desuden var jeg helt sikker på, at EU inden min efterlønsalder ville kræve ordningen stoppet eller i det mindste forringe den væsentligt.

Det netop indgåede ”velfærdsforlig” indeholder imidlertid en ”fortrydelsesaftale”, der skulle gøre det muligt at vende tilbage til ordningen. Ifølge fagbevægelsen er ”velfærdsforliget” pr. definition til fordel for arbejderne, når Socialdemokraterne stemmer for, og dels rummer det på trods af en udskydelse af aftrædelsesalderen en fordel ved ”fortrydelsesaftalen”. Harald Børsting fra LO udtrykte i en tale på den netop afholdte ”velfærdskonference” tilfredshed med velfærdsforliget:

- Forliget er bedre end frygtet, blandt andet fordi det indeholder en sikring af en fortrydelsesret til efterlønnen.

Da forliget blev indgået i maj måned, noterede jeg mig denne fortrydelsesret. Jeg er nu rundet de 53, så udsigten til, at et solidt folketingsflertal vil fortsætte med at udskyde min pensionsalder, har skabt en naturlig interesse for fortrydelsesretten. Desuden har jeg jo pr. automatik haft retten fra ordningens indførelse i 1979 til min udtræden i 1999. Jeg regnede med, at mine 20 års deltagelse fraregnet otte års fravær ville give mig forringede betingelser, så jeg var naturligvis nysgerrig efter, om det i det hele taget kunne betale sig.

Derfor henvendte jeg mig pr. telefon til min a-kasse, som sammen med fagforeningen går for at være blandt de absolut mest progressive og venstredrejede i landet. Den venlige Mette bladede i udkastet til lovteksten:

- Her er noget. Det er sådan, at du

pr. 1. januar 2007 ikke må være fyldt 47 år, hvis du ønsker at genindtræde i efterlønsordningen.

Den kom bag på mig. Naivt havde jeg ikke forestillet mig det mest naturlige af alt: En så lav aldersgrænse vil selvfølgelig gøre retten til genindtrædelse nærmest værdiløs.

- Uhada. Det får jeg ikke megen glæde af, fremstammede jeg i den anden ende.

- Nej, men ikke desto mindre betragter vi det som et gode og en stor fordel, at der er indført en fortrydelsesret.

Jeg var kun interesseret i facts og blev lidt irriteret over den plantede holdningsdiskussion, så jeg glemte i forvirringen helt at spørge til, hvilke økonomiske betingelser der gjaldt for dem, der fik lov til at genindtræde:

- Ja, jeg synes jo også, det er godt for dem, der får glæde af det, men resten er jo et holdningsspørgsmål. Du skal under alle omstændigheder have tak for den klare besvarelse.

- Jamen, du må da kunne forstå, at det er et fremskridt, vedblev Mette.

Sig mig, sidder der en akasmedarbejder i fagforeningen, jeg betaler kontingent til, og finder det magtpåliggende at forsvare den reaktionære Fogh-regering? Jeg kunne mærke, at min ansigtsfarve antog en mørkerød farve i takt med min vrede.

- Jeg ved ikke, hvor meget fremskridt der er i at udsætte nedslidte arbejderes tilbagetrækningsalder med to år, svarede jeg, selvom jeg helst ville undgå en diskussion. Jeg havde efterhånden fået en fornemmelse af, at jeg blev betragtet som usolidarisk, fordi jeg havde valgt efterlønsordningen fra. Det blev bekræftet med hendes sidste bemærkning:

- Så må du jo købe nogle mursten. Det sagde hun sgu.

Hvordan en fastbolig kan fremrykke min pension, grubler jeg stadig over.

Reno

**Nexhmije
Hoxha**

I 1998 udgav forlaget "LIRA" i Tirana Nexhmije Hoxhas to erindringsbøger om sit liv med Enver Hoxha (1908-1985), den betydeligste marxist-leninist i anden halvdel af det 20. århundrede.

Om vanskelighederne ved at skrive disse erindringer beretter hun selv i nedenstående forord. Bøgerne er først nu ved at blive oversat til engelsk. Den første er halvt færdig og ligger på nettet – den kan findes på www.allianceML.com.

Nexhmije Hoxha (født 1921) sluttede sig under den italienske besættelse af Albanien til det kommunistiske parti og modstandskampen. Fra 1943 var hun formand for den albanske kvindeunion. Efter krigen blev hun gift med Enver Hoxha. I 1948 blev hun valgt til nationalforsamlingen, og i 1952 til Albanien's Arbejdets Partis centralkomité. I 1966 blev hun leder af Institutet for marxistisk-leninistiske studier. Efter Enver Hoxhas død blev hun formand for Den Demokratiske Front. Hun blev under kontrarevolutionen i Albanien (1990) tvunget væk fra denne post og blev i 1992 fængslet på absurde og ubeviste anklager om af offentlige midler. Betydelige internationale protester var med til at forkorte fængslingen.

Hun er stadig bosat i Tirana og følger med i udviklingen af den albanske og internationale kommunistiske bevægelse.

*Enver Hoxha under
den nationale befrielseskrig*

Jeg besluttede at skrive disse erindringer om mit liv med Enver, da jeg følte et stærkt behov for at undertrykke den martrende ensomhed i min fængselscelle. Jeg startede med erindringsglimt fra vores ungdom, vores liv sammen, det første møde, vores kærlighed – som bandt os så nært sammen. Jeg havde ikke engang talt med mine børn om disse ting, og jeg har holdt disse minder for mig selv hele livet igennem.

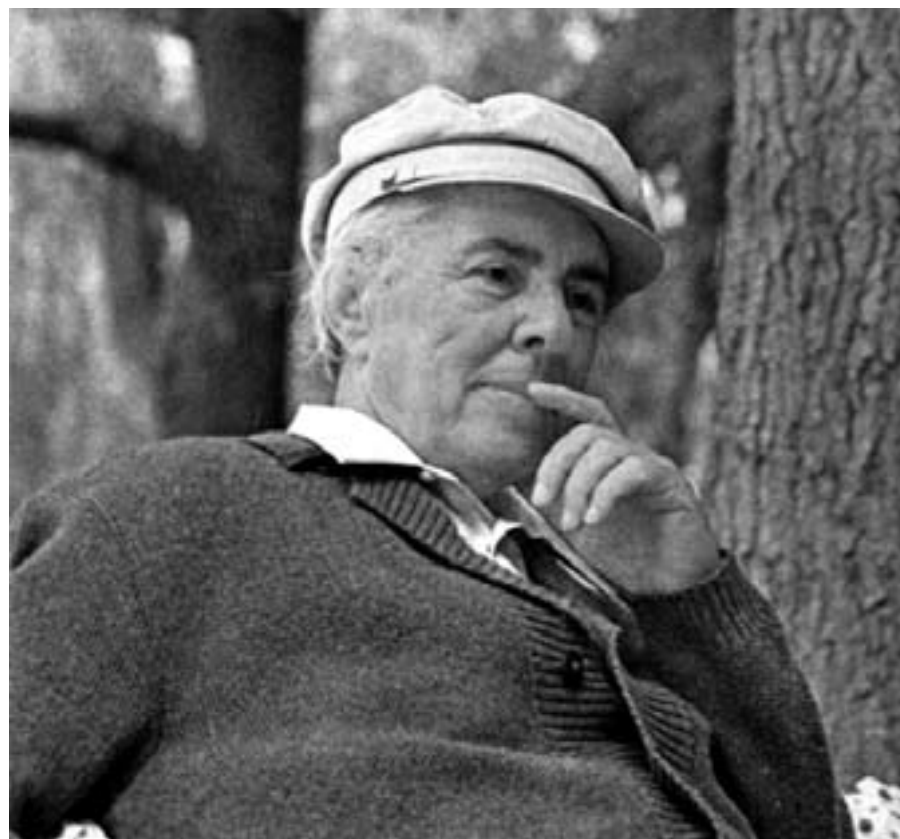
I tidens løb blev vores ideale samliv stadig skønnere og omdannet til en kilde til uendelig lykke, og til en moralsk styrke, som holdt mig i live i meget vanskelige situationer og omstændigheder.

Dømt til 11 års fængsel, på absurde anklager, var det på forhånd besluttet, at jeg ikke skulle løslades, før jeg var over 80 år gammel. Det er af den grund, at jeg besluttede at skrive disse erindringer, så de efterlades til mine børn, for at de kan lære om deres forældres livserfaringer, fra før de blev født, og da de var små. Og også senere endnu, da vi ikke fandt tid til at tale med dem om disse ting.

Så mine børn lærte dem at kende gradvist ved at læse de notater, jeg hemmeligt havde skrevet i fængslet. De var modige nok til at blive mine muser, sammen med deres familier – de hjalp mig til at opfylde det løfte, som jeg havde givet deres far, min Enver.

På mange kammeraters og venners opfordring har jeg besluttet jeg mig til at offentliggøre erindringerne og håber derved at tilfredsstille ønsket hos mange veteraner, Envers medkæmpere, og samtidig nysgerrigheden i de nye generationer, som ikke har kendt Enver som lederen af vort land og folk i næsten 50 år.

I løbet af de syv år, hvor vort land gennemled et socialt og politisk sammenbrud, blev der sagt og skrevet meget om Enver og hans arbejde, hvoraf meget var absurd, banalt eller tilmed uhyrligt. I disse erindringer vil jeg ikke hæfte mig ved de mange bedrag og obskøniteter, som er blevet kastet ind på den albanske politiske scene. Jeg husker og beskriver Enver, nøjagtig som han var, livet igennem, under krigen, ved arbejdet, i sin politiske virksomhed, med familie og venner. Halvtreds år

Enver Hoxha - begyndelsen af 80erne

er en temmelig lang periode, og erindringerne, som afspejles i denne bog, er ikke videnskabelige analyser af denne periodes historie eller af Enver Hoxhas rolle. Selv som erindringer kan de ikke fuldstændigt dække dette tidsspand.

Men indespærret i en fængselscelle var det disse minder, som holdt mig oppe, og det var i denne situation, jeg begyndte at nedfælde dem – når jeg fik tilladelse til det, og når jeg havde mulighed for det. Hvert minde bragte andre med sig, indtil de blev for mange til at kunne rummes i et enkelt bind, og jeg besluttede derfor at dele dem i to bøger.

Første bog er den, som du holder i hænderne, 'Mit liv med Enver'.

Den omfatter vort første bekendtskab, vores kærlighed, vores møder under den nationale befrielseskrig, vores familieliv efter befrielsen, Envers daglige rutiner og arbejde, møder med udsendinge fra det jugoslaviske kommunistiske parti og deres agenter i vores parti (hvis mål det var at indlemme Albanien som den syvende republik i den jugoslaviske føderation); det nære venskab med Sovjetunionen på Stalins tid, og senere den notoriske revisionist N.S. Hrustjov og hans følgesvendes forræderi. Kronologisk arrangeret spænder disse

erindringer til året 1973, skønt der ikke nødvendigvis i hvert kapitel følges en streng kronologi.

Anden bog omhandler 'Mit liv med Enver. De sidste 10 år'. Erindringerne i denne bog er til en vis grad adskilt fra hinanden, og denne periode var også en temmelig forstyrret periode for partiet og for vores regering. I slutningen af 1973 ramtes Enver af sit første hjerteanfald. I de seneste år med 'demokrati' har der været drevet en masse spekulation om Envers helbred. Men jeg kan, baseret på de beviser, jeg besidder, kategorisk afvise de falske rygter om Envers manglende evne til at fortsætte arbejdet i hans ansvarsfulde embede. De efterfølgende år var fulde af aktiviteter, både på den politiske scene og i hans personlige skabende virksomhed. Dette bevises af hans bredt anlagte virksomhed i hele denne periode, hans mange politiske initiativer og af adskillige bind erindringer, som han skrev i tillæg til sine ideologiske og politiske skrifter.

I 1974 og '75 måtte Enver kæmpe imod fjendtlig virksomhed rettet mod partiet, imod anti-socialister og anti-nationalister, som stod i forbindelse med nogle partimedlemmer. Jeg skriver om disse i mine erindringer og viser, hvordan Enver Hoxha behandlede og overlevede disse vanskeligheder.

Der har været megen spekulation i omløb vedrørende forholdet mellem Enver og Mehmet Shehu. Derfor har jeg viet et helt kapitel i bog 2 til den særlige karakter af dette forhold, om det langvarige samarbejde og Mehmet Shehus selvmord.

En særlig del af denne anden bog er helliget ikke bare personlige minder, men også Envers argumenter vedrørende karakteren af forbindelserne med Kinas Kommunistiske Parti og den kinesiske stat. Disse argumenter modsiger ikke bare den liberale fløj, som holdt sig til den tese, at 'Alliancen med Kina var forkert', men også den anden fløj, som beklagede 'adskillelsen fra Kina'.

Jeg kunne selvfølgelig ikke udelade en beskrivelse af hans karakter og personlighed som et menneske med kulturelle interesser og en vid horisont. Enver respekterede i særlig grad mænd og kvinder med videnskabelig, kunstnerisk og litterær baggrund. Det er med stor misfornøjelse, at jeg har

måttet læse forskellige frit opfundne og tilsværende anklager fra mange politikere, forfattere og intellektuelle, som er fuldstændig usande.

Med hensyn til hans forhold til folk – ligefremme folk – var Enver altid en populær leder. Over for sine medarbejdere optrådte han som en ven og en respekteret lærer, som han gjorde det med revolutionære og marxister-leninister fra andre lande. Han var en diplomat med politikere og udenlandske venner, og med sin familie og venner var han MENNESKE.

Jeg undskylder over for læserne, hvis der kan findes mindre uønsketligheder. Det bør tages i betragtning, at disse erindringer blev nedskrevet, da jeg var fængslet, og uden at have adgang til nogen dokumentation. Der fik jeg ikke engang lov til at benytte min mands bøger, hvorved jeg kunne have tjekket og opfrisket mine minder. Jeg kunne heller ikke gøre dette, selv efter jeg kom ud af fængslet. De første seks måneder i 1997 er berygtede for det politiske kaos i Albanien. Det var en politisk, økonomisk og socialpsykologisk krise, og midt i denne kunne jeg ikke få adgang til mine familiearkiver (som opbevares i Statsarkiverne sammen med Albanien's Arbejdets Partis (PPSH's) Centralarkiv). Det sidstnævnte var heller ikke tilgængeligt for mig i anden halvdel af 1997. Og jeg har stadig ingen adgang til dem, så jeg må fremlægge erindringerne som de nu er, denne gang til offentliggørelse.

Med alle de vanskeligheder jeg har mødt ved forberedelsen af disse erindringer, vil jeg gerne sige, at de ikke var fremkommet uden støtte og konkrete bidrag fra venner, som har bistået mig som rådgivere for en sådan udgivelse, og dem, der som udgivere har stået for offentliggørelsen af denne udgave. Jeg vil ikke for nærværende nævne deres navne, af let forståelige grunde, men jeg vil alligevel udtrykke min taknemmelighed og min respekt for deres velvilje og utvetydige stilling trods de ukendte storme, der har passeret hen over vort folk og vort land.

Jeg udtrykker også min taknemmelighed over for forlaget, som har påtaget sig at lade mine samlede memoarer se dagens lys.

*Nexhmije Xhuglini
under befrielseskrigen*

Horisont, Eva Arnvig og vrangbilledet af Afghanistan

I forbindelse med den afghanske modstandsbevægelses hårde angreb på de danske besættelsestropper i Musa Qala i Helmand-provinsen var Afghanistan-kenderen journalist Eva Arnvig i DR's Horisont den 28. august, i øvrigt sammen med forsvarsminister Søren Gade, der for Gud hvilken gang udbasunerede, at danske tropper er i Afghanistan for at forhindre terror i København!

I Horisont-programmet med titlen "Det danske dilemma i Afghanistan" var det en meget positiv oplevelse at høre Eva Arnvig forklare væsentlige problemstillinger i Afghanistan over for en forudindtaget og vestligt chauvinistisk studievært i form af DR's tidligere korrespondent i USA Kim Bildsøe Lassen. Det hører absolut til sjældenhederne, at Horisont virkelig udvider folks horisont. Men det gjorde Eva Arnvig denne aften.

Nedenfor findes en transskription af hele interviewet.

Carsten Kofoed

KBL: Denne her opgave, som de danske soldater har, er den realistisk at løse i den del af landet?

EA: Det tror jeg ikke. Og det tror jeg ikke af mange grunde, fordi vi taler jo her om Taliban, som om det var nogle særskilte, der kom ind (i Afghanistan, CK). Det er det jo ikke. Det er jo befolkningen. Så det vil altså sige, at du kæmper i virkeligheden mod onkler, fætre, brødre osv., og det skal der jo fantastisk meget til for at få befolkningens støtte til. Det, det efter min opfattelse handler om og handler totalt om, det er udvikling. Og vi har ikke med alle de soldater, med alle de bomber, med alle de penge, der er investeret, jo ikke kun-

Eva Arnvig, der er journalist og cand.psych., har arbejdet i Afghanistan som FN-arbejder. I 2001 lavede hun en film om forholdene i Afghanistan, som dansk tv ikke ønskede at vise befolkningen i Danmark, fordi den var "alt for Taliban-positiv".

net give den afghanske borger sikkerhed. Og det, som i sin tid fik Taliban frem, og som gjorde, at de overtog 95 procent af Afghanistan, det var jo, at de i modsætning til Den Nordlige Alliance kunne skabe sikkerhed, sikkerhed mod overfald og sikkerhed i forhold til hjemmene. Det har vi ikke kunnet gøre. Og der er ingen tvivl om, at hvis vi havde satset de samme penge eller måske halvdelen af de penge, vi har brugt til bomber og militær, og givet sikkerhed i stedet for og økonomi, så folk havde kunnet mærke, at vi ville dem det godt.

KBL: Men er man ikke nødt til, altså Taliban er vel jo ikke nogle gode mennesker sådan objektivt set, er man ikke nødt til at bekæmpe det på en eller anden måde?

EA: Hvis du siger, at Taliban ikke er nogle gode mennesker, så vil jeg sige, at så karakteriser du altså en meget, meget stor del af afghanerne, fordi hovedparten af den afghanske befolkning er fundamentalistiske muslimer, og de støtter dybest set en væsentlig del af Talibans synspunkter. Den Nordlige Alliance, som er dem, vi har valgt at alliere os med, de er i en anden grad i den muslimske sammenhæng, men de har altså gået ind for voldtægt, for mord og for afpresning, og det var folk simpelthen så trætte af, så de fravalgte de der "war-

lords" (krigsherrer, CK) og valgte Taliban. Og jeg frygter nu, at vi er på vej ind i den samme situation, fordi der er for mange kampe, der er ingen økonomi til den almindelige befolkning, og de kan ikke se, at vi gør nogen forskel, og det tror jeg, er meget farligt ikke på lang sigt, jeg tror faktisk på kort sigt.

KBL: Ja, Eva Arnvig, det lyder ikke nemt, men på den anden side, når man nu har en præsident, som er valgt, og han beder om hjælp udefra, skal man så ikke også give ham også militær hjælp?

EA: Nu er jeg jo ikke helt sikker på, at Karzai taler for hele befolkningen. Jeg tror, han taler for nogle vestligt inspirerede folk. Jeg tror, at den almindelige afghaner ikke beder om den hjælp. Den almindelige afghaner vil bare have ro og fred til at dyrke sine marker og til at passe de ting, som han nu kan tjene på. Og det, der har været problemet nu, det er, at vi simpelthen har taget deres økonomi og fuldstændigt ødelagt den. Vi har bombet deres veje ned til markederne og gjort deres hverdag totalt umulig, og nu kommer vi så og siger: "Nu beder vi jer kun om én ting til, og det er, at I skal udrydde alle jeres opiumsmarker, så bliver alting godt". Det er den sidste indtægt, de har. Og fuldstændigt naturligt siger de jo selvfølgelig "I kan rende og hoppe!" Hvis vi derimod var startet med at give dem penge, så de havde mulighed for at købe alternative afgrøder, jamen så var det en anden ting, men i stedet for, da Karzai var kommet to år efter, lavede man en ordning, hvor de (bønderne, CK) skulle have 300 dollars per hektar af opiumsmarkeder, der ikke blev dyrket. De fik jo aldrig pengene. De forsvandt undervejs, fordi Karzais styre simpelthen ikke kunne holde orden på pengene. Og jeg talte med en landsbyleder fra Jalalabad. Han sagde: "Nu har vi ventet i trekvart år på at få de penge, og vi har ikke fået dem, så nu går jeg tilbage til mine områder og siger, at de godt kan begynde at dyrke narko igen."

KBL: Tak skal du have, fordi du kom.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Interview med Dr. Musa Abu Marzook

“Europas folk bør stå på palæstinenserne side”

Musa Abu Marzook er næstformand for Hamas' politiske afdeling. En ny palæstinensisk samlingsregering blev proklameret den 10. september.

Spørgsmål: Der er for nærværende samtaler mellem Hamas og Fatah for at skabe en fælles regering. Er det muligt at opbygge en sådan regering, og hvad er dens mål?

Dr. Marzook: Ja, vi tror på en fælles regering, og det var vores politik lige fra starten. Et af vores mål før de seneste valg var at dele ansvaret med Fatah og generelt have en regering, som repræsenterede alle palæstinensiske grupper. Vi har masser af problemer, og vi må dele ansvaret for at løse dem med andre. Efter Abu Mazen udpegede hr. Haniyeh som statsminister og til at oprette en ny regering, har vi indledt drøftelser med alle grupper for at danne den palæstinensiske regering. De afviste dette, fordi der blev lagt et stort pres fra amerikansk og anden side om ikke at indgå i en regering med Hamas. De forventede, at Hamas-regeringen ville lide fiasko på et par måneder. Det var hovedgrunden til, at de ikke ville indgå i en enhedsregering. Men det palæstinensiske folk stod sammen med Hamas og støttede sin regering. Nu har vi igen indledt drøftelser med Fatah og de andre. Jeg tror, at der nu vil blive opnået en aftale mellem Hamas og Fatah om at oprette en fælles regering. Men vi sagde – officielt – i

går, at Abu Mazen må anmode israelerne om at løslade parlamentsmedlemmerne og andre Hamas-medlemmer, som blev kidnappet fra Vestbredden, før vi kan begynde at drøfte regeringsdannelsen. Vi taler med de andre grupper, men samtidig må vi lægge pres på den israelske regering for at løslade de palæstinensiske parlaments- og regeringsmedlemmer, som er arresteret.

Spørgsmål: Tror De, at denne regering rent faktisk vil blive til noget?

Dr. Marzook: Jeg tror at den vil blive dannet, men der er lige nu nogle vanskeligheder. Otte ministre og 21 parlamentsmedlemmer er sat i fængsel. I går blev vicesstatsministeren arresteret. Jeg håber alligevel, at vi snart vil være i stand til at danne regeringen.

Spørgsmål: Nogle folk hævder, at prisen for at danne denne regering er at anerkende Israel som stat. Er det sandt?

Dr. Marzook: Nej, der er klar aftale mellem Hamas og Fatah, og i denne aftale nævnes dette spørgsmål ikke. At anerkende Israel er ingen betingelse for at danne denne regering, og det er ikke på vores dagsorden i organisationen Hamas.

Spørgsmål: Det står klart, at Hamas vandt valget, fordi det er den eneste politiske kraft, som åbent erklærede, at den ville fortsætte intifadaen. Under hvilken form kan modstandskampen fortsætte?

Dr. Marzook: Det er usædvanligt at have en regering under en besættelses betingelser. Regeringen har ansvar for alt, mens besættelsesmagten har al autoritet. Regeringen kan aldrig arbejde uden besættelsesmagtens tilladelse. Samtidig må vi gennemføre modstanden i denne situation. Uden modstanden vil besættelsen vare meget længe endnu, eller for evigt. Da vi overtog regeringen, sagde vi, at vi samtidig ville fortsætte modstanden. Det er

vores projekt, vores dagsorden. Vi vil under ingen omstændigheder ophøre med modstanden mod besættelsen.

Spørgsmål: Den israelske aggression mod Libanon led denne gang nederlag. Det viste sig at blive en sejr for den libanesiske modstand, især Hizbollah. Har det betydning for jeres modstandskamp?

Dr. Marzook: Det er en sejr for vores modstand – Hizbollahs sejr er en sejr for alle modstandskampe i regionen. Det er en sejr for Hamas' modstand, for den irakiske modstand, for alle, som er imod aggression, imod besættelse og for frihed. Efter Hizbollahs sejr tror ingen længere, at Israel er et stort land i Mellemøsten. USA kan ikke længere sige, at der er et nyt Mellemøsten, og det vil blive ledet af Israel. Sejren til Hizbollah, der er et lille parti, betyder, at Israel ikke længere kan hævde, at det er en supermagt i Mellemøsten.

Spørgsmål: Mange mennesker i Europa anklager Hamas for at være imod jøder og for at planlægge at smide dem ud af Palæstina. Hvad er Hamas' stilling til de jødiske folk, som bor i det historiske Palæstina?

Dr. Marzook: Vi er ikke mod jøder. Ifølge islam er man ikke muslim, hvis man ikke tror på jødernes profeter. Muslimer må anerkende alle jødiske profeter, mens jøderne på den anden side ikke anerkender vores profet. For det andet har jøderne levet sammen med os i århundreder uden problemer. De levede i Jemen, Marokko, Tunesien, Irak, Ægypten og Syrien uden problemer. Der var ingen massakrer. Men ser man på den europæiske historie, forholder situationen sig anderledes. Der forekom mange massakrer. Mange af de jøder, som levede i arabiske lande, var kommet der som flygtninge fra de europæiske massakrer. Vi som muslimer kan ikke skade nogen andre folk, som tror på andre religioner. Kristne og jøder levede sammen med os uden de store problemer, også i Palæstina og Jerusalem. Pro-

Karikaturerne i Mellempolitikken

Af James Petras og Robin Eastman-Abaya

blemerne startede med den massive jødiske indvandring til Palæstina, da jøderne begyndte at smide palæstinensere ud af deres eget land. Det er grunden til, at vi bekæmper Israel. Vi har ingen problemer med jøder, vi har problemer med de folk, som smed palæstinensere ud af vort land. Vi vil have retfærdighed. Hvis kristne eller selv muslimer gjorde det samme, ville vi bekæmpe dem, fordi vi går efter retfærdighed.

Spørgsmål: I Europa er der mange, som frygter Hamas og andre partier, som repræsenterer det politiske islam, fordi de tror, at den samfundsmode, Hamas ønsker at gennemføre, er en islamisk stat. Kan De fortælle os, hvilken slags samfund Hamas ønsker at opnå?

Dr. Marzook: Først og fremmest søger Hamas at bringe besættelsen til ophør og etablere en palæstinensisk stat, som regeres af palæstinensere. Vi er lige nu i regering, og vi følger den palæstinensiske forfatning. Alligevel er der en masse propaganda mod den islamiske stat, nogle gange med ideologisk udgangspunkt, undertiden på grund af fejlinformation og misforståelser. Jeg tror, at den islamiske stat betyder mere retfærdighed, mere frihed og mere demokrati, end hvad der eksisterer i mange arabiske stater lige nu. Mange folk tror, at en islamisk stat ville være ligesom Iran, men det er ikke nøjagtig modellen. Under alle omstændigheder kæmper vi for et uafhængigt land, som styres af det palæstinensiske folk, og de har retten til at vælge sig den forfatning, de ønsker, efter befrielsen.

Spørgsmål: Hvad er budskabet til de europæiske folk?

Dr. Marzook: De bør forstå det palæstinensiske dilemma. Der er et fælles sprog mellem os, retfærdighedens og frihedens sprog. Vi har retten til at etablere vort land, til at oprette en uafhængig stat, og vi beder de europæiske folk om at rette den historiske fejltagelse, de begik, da de hjalp israelerne uden at skønne på de palæstinensiske rettigheder. De europæiske folk bør lige nu stå sammen med det palæstinensiske folk.

Antiimperialist Camp 29.8.2006

Den amerikanske sociologiprofessor, forfatter og klassekampsaktivist James Petras har for nylig udgivet bogen, 'The Power of Israel in the United States' (Clarity Press, 2006) om den pro-israelske lobby's indflydelse på amerikansk politik. Den behandler også Mohammed-karikaturerne og Danmarks rolle i dette globale spil. Følgende artikel, der fremkom under krisens højdepunkt, gengiver James Petras' hovedsynspunkter herom.

Nøglen til den aktuelle eksplosive konfrontation mellem islamiske og arabiske demonstranter, politiske ledere og regeringer på den ene side og USA's og de vesteuropæiske regeringer og pressefolk på den anden skal findes i israelske bestræbelser på at polarisere verden til Israels fordel, og fremme isolering, økonomisk sanktion og/eller et militært angreb på Iran. Der er mange centrale spørgsmål, som næsten alle kommentatorer og analytikere har undladt at tage op. Det gælder bl.a.:

Hvorfor blev "karikaturtegningerne" offentliggjort i Danmark?

Hvad er den politiske baggrund for "Flemming Rose", Jyllands-Postens kulturredaktør, som bestilte, udvalgte og offentliggjorde tegningerne?

Hvilke større emner falder sammen med timingen af offentliggørelsen og reproduktionen af karikaturtegningerne?

Hvem "drager fordel" af offentliggørelsen af tegningerne og den derpå

følgende konfrontation mellem arabere/islam og Vesten?

Hvad er den aktuelle politiske kontekst for de arabisk/islamiske protester?

Hvordan er den israelske efterretnings-tjeneste, Mossad, indblandet i at provokere til konflikt mellem Vesten og de islamisk/arabiske samfund, og hvordan svarer følgerne til dens forventninger?

Et udgangspunkt for analyse af Muhammed-kontroversen, som er blevet et fokus for at angribe muslimer og muslimske lande for at være intolerante over for vestlig "yttringsfrihed", er Danmarks mangeårige rolle som et ledende operationspunkt for Mossad-aktiviteter i Europa. Eller udtrykt på en anden måde: Hvordan kunne et lille skandinavisk land med 5.4 millioner borgere og tilflyttere (af hvem 200.000 eller mindre end 3 % er muslimske), berømt for eventyr, skinke og ost, blive mål for millioner af praktiserende muslimeres vrede fra Afghanistan til Palæstina, fra Indonesien til Libyen og ind i gaderne i alverdens byer hvor der er betydelige muslimske befolkninger? Hvorfor ville muslimer efter bombningen af Bagdad, torturen i Abu Ghraib, massakrerne i Fal-lujah og den fuldstændige forarmelse af det samlede irakiske og afghanske folk, vende vreden mod danske symboler fra dets dåsesmåkager til dets ambassader og oversøiske erhvervskontorer?

Den fortælling der blev præsenteret af fjernsynets nyhedsformidlere uden at fortrække en mine, handler om hr. 'Flemming Rose', en missionerende kulturredaktør på et udbredt dansk dagblad, der ønskede at imødegå den voksende 'politiske korrekthed' hos europæere mht. at kritisere muslimer, som han sammenlignede med den 'selvcensur' han havde været vidne til i Sovjetunionen, hvor han var født. Jyllands-Postens ukrainsk fødte kulturredaktør med det sære navn engagerede danske karikaturtegnere til at fremsende en serie tegninger af profeten Muhammed, som de (de danske tegnere) kunne forestille sig

ham. Men fire af de tolv tegninger der blev udvalgt til offentliggørelse, var udarbejdet af 'Rose's egen stab, bl.a. den mest kontroversielle, hvor Muhammed havde en bombe i turbanen. Trods Danmarks lov mod blasfemi offentliggjorde hr. Rose tegningerne 30. september 2005, og resten er historie.

Et gigantisk verdensomfattende angreb på Vestens "hellige ret til ytringsfrihed" brød ud i den muslimske verden, mens millioner af chokerede europæere og nordamerikanere kastede sig ud i forsvar for deres elskede friheder i dette "kultursammenstød". Syrien og Iran blev på fremtrædende plads kritiseret for at sende rasende troende ud i gaderne i Damaskus og Teheran, i Beirut og i Gazas slum. Ifølge USA udenrigsminister Rice "har Iran og Syrien gjort sig umage for at opildne følelserne og bruge dette til deres eget formål, og verden burde stille dem til regnskab for det". De pakistanske og libyske myndigheder, der er allieret med USA, skød på demonstranterne og dræbte og sårede snesevis af dem, mens talrige religiøse ledere blev arresteret. De vestlige regeringer opfordrede deres arabiske og muslimske allierede til at forhindre flere angreb på danske varer og ejendom og beskyldte dem der ikke var i stand til at kontrollere raseriet, for medskyldighed og tilskyndelse til uro.

Alt dette på grund af en serie tegninger, eller det er hvad man vil bilde os ind. Kulturredaktøren 'Flemming Rose', som hurtigt blev træt af at være omringet af en dansk politi- og sikkerhedsstyrke der skulle beskytte ham mod mord, og som savnede sine daglige løbture i sit fredelige Københavnerkvarter, valgte at søge sikker havn i Miami, Florida (frem for sit fædreland Ukraine), sammen med landflygtige fra Cuba, israelske *sayanim* (se nedenfor) og Mah-Jongspillende pensionister, mens dramaet spillede videre.

Danmark som centrum for Mossad aktivitet

Hvorfor Danmark? Kunne denne klodset producerede kontrovers have været sat i værk på siderne i en hvilken som helst større avis i London eller New York? Hvem ville ønske at anbringe Danmark i centrum af dette "kultursammenstød" – der lignede manuskriptet fra

Fra den iranske holocaust-karikatur-konkurrence. Carlos Latuff, Brasilien.

en eller anden islamofobisk B-film?

Et interessant kapitel i den tidligere israelske Mossadagent Victor J. Ostrovskys bog, *By Way of Deception* (St. Martin's Press 1990) (Note 1), skitserer de tætte forbindelser mellem de danske efterretningstjenester og israelske Mossad gennem årtierne:

"Forbindelsen mellem Mossad og den danske efterretningstjeneste er så tæt at den er uanstændig. Men det er ikke Mossads dyd der lider skår ved arrangementet; det er Danmarks. Og det er fordi danskerne er af den fejlagtige opfattelse at fordi de reddede en mængde jøder i Anden Verdenskrig, er israelerne taknemmelige, og at de kan nære tillid til Mossad."

Mossad har kapacitet til at dirigere hele den arabiske befolkning og særlig palæstinenserne (formodentlig dem med dansk borgerskab medregnet) gennem deres særlige forhold til danskerne:

"... en Mossadansat kontrollerer alle arabisk- og palæstinensisk-relaterede beskeder (inden for Danmarks arabiske samfund) der kommer ind i deres (den danske efterretningstjenestes) hovedkvarter ... et usædvanligt arrangement for en udenlandsk efterretningstjeneste."

Den høje agtelse de ansatte i den danske efterretningstjeneste nærer for deres israelske Mossadkolleger, er tilsyneladende ikke gengældt, ifølge Ostrovsky:

"Mossadfolkene ser så meget ned på deres danske kolleger at de refererer til dem som 'fertsalach', det hebraiske ord for et lille gasudslip, en prut ... de fortæller Mossadfolkene alt hvad de gør" (s. 231-32).

Til gengæld for deres tjenstvillighed får danskerne værdifuld 'uddannelse' af israelerne:

"En gang hvert tredje år rejser danske efterretningsofficerer til Israel til et seminar ledet af Mossad" ... som afføder nyttige kontakter for Mossad ... "mens de viderefører den opfattelse at ingen organisation håndterer terrorisme bedre end de (Mossad)."

I kølvandet på den amerikanske fiasko i Irak og verdens modvilje mod et massivt 'forebyggende militært angreb' eller en økonomisk og diplomatisk embargo mod Iran, som ville sende oliepriserne op over 100 \$ pr. tønde, havde Israel brug for at vende den ideologiske krig på hovedet. Det ville være meningsfuldt at en kampagne med det formål yderligere at oppiske begrundelser for at angribe lande som Iran og Syrien (Israels aktuelle hovedfjende), skulle udgå fra en af USAs tætteste europæiske allierede i invasionen og ødelæggelsen af Irak og Afghanistan, hvis hele nationale efterretningsapparat (så kærligt omtalt som 'fertsalach') ville være ivrigt efter at tjene Israels interesser.

Flemming (eller Flammende) Rose: Journalist med en sag

På baggrund af Mossads mangeårige infiltration i de danske efterretningstjenester og dens tætte arbejdsforbindelser med de højreorienterede medier, er det ikke overraskende at en ukrainsk jøde, der opererer under navnet "Flemming Rose" med tætte arbejdsforbindelser til den israelske stat (og særlig med det yderliggående Likud regime), skulle blive center for kontroversen over tegningerne. "Rose's bånd til den israelske stat går længere tilbage end hans velkendte promotions"interview" med Daniel Pipes (2004), den berygtede zio-

Karikaturkonkurrence: Abolfazl Motarami, Iran

nistiske ideolog og araberhader.

Forud for sin ansættelse som kulturredaktør på en ledende højreorienteret dansk avis var "Rose" fra 1990 til 95 en Moskva-baseret reporter, som udarbejdede en dansk oversættelse af en selvforherligende selvbiografi af Boris Yeltsin, gudbarn af de pro-israelske, post-kommunistiske russiske oligarker, hvoraf de fleste havde dobbelt statsborgerskab og samarbejdede med Mossad om at vaske sorte milliarder. Mellem 1996 og 1999 arbejdede journalisten "Rose" i Washingtonområdet (og rejste med Clinton til Kina), før han vendte tilbage til Moskva 1999 – 2004 som korrespondent for Jyllands-Posten

I 2005 blev han dens kulturredaktør trods få eller ingen erfaringer på området og forud for andre, danske, journalister på bladet. I sin nye position vandt "Rose" en magtfuld platform til at opildne og spille på den voksende fjendtlighed hos konservative danskere mod immigranter fra Mellemøsten, og særlig muslimerne. Idet han brugte 'interview'-formen, offentliggjorde han Pipes' giftige anti-islamiske afhandling, sandsynligvis for at "afprøve situationen" før han gik videre til næste trin i Mossad-strategien for at skabe en polariseret Øst-Vest-konfrontation.

Handlingens politiske kontekst

Der er en stor mængde kilder der viser at Irakkrigen i vidt omfang var resultat af en massiv fejlinformeringskampagne udført af civile militarister i Pentagon

og USA-zionister der færdedes ind og ud af høje stillinger i Pentagon og det civile samfund, i samarbejde med den israelske stat, som ønskede at Irak skulle ødelægges som en funktionsdygtig nation. Der er ingen beviser for at de ledende amerikanske olieselskaber øvede pression mod kongressen eller fremskyndede krigen i Irak eller den aktuelle konfrontation med Iran. Der er mængder af beviser for at de er meget urolige for de tab der kan blive resultatet af et israelsk angreb på Iran.

Zionisterne havde held med deres formål i Irak, at etablere et brohoved i den nordlige kurdiske enklave ('Kurdistan'), og sikre sig fordele i det nye "irakiske" regime via Chelabi og andre. De ledende jødiske organisationer mobiliserede for at modarbejde enhver kritik af de zionistiske politikere, ved – som man kunne have forudsagt – at anklage dem for 'antisemitisme'. Ikke desto mindre har FBI-undersøgelser, CIA-rapporter og juridiske anklager i tidens løb peget på centralt placerede israelske agenter og deres hjemlige medarbejdere som israelske spioner. Mens Israel drog fordel af Bush og Blairs invasion i Irak, kan man ikke sige det samme om De forenede Stater. Efterhånden som tusinder af faldne hobede sig op, og krigsudgifterne steg mod himlen til hundreder af milliarder dollars, voksede modstanden mod krigen. Israelske strategiske planer om at udvide amerikanske militæroperationer til Iran og Syrien mødte stærk modstand både fra det amerikanske militær selv og fra offentlige og endda også private sektioner af massemedierne.

Mossad-interesser i New York Times, Wall Street Journal og andre steder måtte beslutte sig for bluffnumre som Irans ikke eksisterende atomvåben-trusel, umiddelbart efter at den samme plan mht. Irak var blevet afsløret som totalt opdigtet. Der var brug for en anden form for propaganda for at bringe krigskritikerne til tavshed og øge uviljen mod islamister/arabere i almindelighed og Iran i særdeleshed. Det var her "Flemming Rose"-Mossad-operationen kom ind i billedet. De islamiske hade-karikaturer blev offentliggjort i Danmark i september 2005, da de israelske og amerikanske zionister eskalerede deres krigspropaganda mod Iran. I begyndelsen var reaktionen fra de islamiske lande imidlertid begrænset. Historien blev først optaget i International Herald Journal sent i december 2005.

Tidligt i januar 2006 satte Mossad "Katsas" (hebræisk for specialansatte) deres *sayanim* (frivillige jødiske medarbejdere uden for Israel) overalt i vestlige og østeuropæiske medier til samtidig at reproducere karikaturerne 1. og 2. februar 2006. En af den slags *sayanim* aktioner ville have været seniorredaktøren ved France-Soir Arnaud Levy og avisens hovedredaktør Serge Fauberts beslutning om at offentliggøre tegningerne. Men dens fransk-ægyptiske ejer fyrede næsten øjeblikkeligt avisens administrerende redaktør, Jacques Lefranc, som ifølge et interview i CNN i begyndelsen havde modsat sig offentliggørelsen, uden at røre Levy og Faubert.

En skinger kampagne blev sat i gang i praktisk taget alle provestlige massemedier, som fordømte de i begyndelsen relativt moderate islamiske protester der var forekommet mellem september og december 2005, hvad der hurtigt fremkaldte den efterfølgende massive eskalering, uden tvivl med hjælp fra hemmelige Mossad-agenter i arabiske befolkninger. Mossads "små prutter", den danske efterretningstjeneste, puste de til ilden ved at give Danmarks højreorienterede statsminister Anders Fogh Rasmussen det råd ikke at give efter og nægte at give en undskyldning, som de provestlige arabiske regimer ønskede, og endda afslå ønsket om et møde med en gruppe dansk-baserede diplomater fra arabiske og muslimske lande for at diskutere 'situationen'.

"Flemming Rose"-Mossad forsøgte

sig med en ny dristig åbning for yderligere at øge spændingen mellem øst og vest. Han tilbød offentligt at publicere iranske karikaturtegninger der gjorde nar af Holocaust i ”sin” avis. Seniorredaktøren af Jyllands-Posten, som noget sent åbenbart havde fået færten af ”Flemming Rose”s skjulte dagsorden, nedlagde dog veto mod ’tilbudet’ og bad Rose om at tage orlov. Rose rejste til Miami, ikke Tel Aviv – hvor hans bosættelse havde kunnet stille spørgsmålstegn ved hans påstand om simpelthen at være modstander af ”selvcensur”. I Miami er han uden tvivl beskyttet af de lokalt baserede *sayanim*, der er bevæbnede og træned i ”selvforsvar” af truede zionister.

Sayanim – den vestlige civilisations forsvarere

Sayanim, ifølge Victor Ostrovsky afledt af det hebraiske ord for ’at hjælpe’, er et gigantisk verdensomspændende netværk af jøder i strategiske eller nyttige stillinger (fast ejendom, massemedier, finansverdenen, bilhandel osv. ...), som har truffet aftale om at hjælpe med ved israelske Mossad aktiviteter i deres egne lande. Dette er blevet henregnet til den overnationale loyalitet som *sayanim* udviser over for Israel, forud for og ikke altid til fordel for deres hjemlande. Ifølge Gorton Thomas og Martin Dillon i deres detaljerede biografi *Robert Maxwell, Israel's Superspy* (Carroll and Graf Publishers 2002) var den berygtede mediehersker Robert Maxwell en super-*sayanim*, der sørgede for skjulesteder, kontorer, politiske forbindelser og penge-hvidvaskning og desuden plantede historier til fordel for Israel efter Mossads krav. Jonathan Pollard, den amerikanske marineforsker der blev fængslet for spionage, er endnu en begygtet *sayanim*.

De aktiviteter disse ’hjælpere’ udøver, strækker sig faktisk helt fra det spektakulære til det mere almindelige, og ifølge Victor Ostrovsky i hans biografi *By Way of Deception* fra 1990 udgør *sayanim* et forråd af tusinder af aktive og inaktive individer som kan yde diskrete tjenester ud fra deres loyalitet mod ’Israels sag’ som defineret af en til enhver tid løbende Mossad handling. Kynismen i dette arrangement er tydelig: Det gør ikke nogen større forskel for

Karikaturkonkurrence: Feras Nouf, Syrien. I modsætning til Jyllands-Postens Muhammed-karikaturer er ingen af disse blasfemiske og angriber den jødiske religion

Mossad om en aktivitet, som f. eks. ”Flemming Rose”s, bringer de nationale og økonomiske interesser hos *sayanim* ens eget land i fare, eller hvis de bliver afsløret, kan skade jødernes status i diaspora. Standardsvaret fra Mossad ville være: ”Hvad er det værste der kunne ske de jøder? at de alle skulle komme til Israel? fint nok.” Deres hensynsløshed har tydeligvis følger for jøder som har nægtet at lade sig rekruttere som Mossad-hjælpere i berørte lande.

Mossads krigspropaganda og ”Muhammedsagen”

Israelske ledere udtrykte deres modstand mod Bush-administrationens dipolomatiske forsøg på at trække de europæiske magter ind i forhandlingerne om Iran. Automatisk og uden at stille spørgsmål iværksatte alle de ledende zionistiske og jødiske organisationer i USA (AIPAC, Præsidenterne for de Ledende Jødiske Organisationer, ADL m.fl.) en langvarig national kampagne for at mobilisere kongressen og deres ”venner” i departementerne til at gribe til øjeblikkelig militær handling eller påtvinge Iran økonomiske sanktioner. Men Bush-administrationen, der ganske vist var enig, manglede offentlig støtte i USA og hos deres europæiske allierede og deres nationale vælgerskarer. Mossads politik var at finde et påskud til at polarisere den offentlige mening mellem Mellemøsten (og derudover) og

Vesten for at eskalere spændingerne og dæmonisere islamiske modstandere mod deres planer om hegemoni i Mellemøsten. ”Rose”-tegningerne passede perfekt i Mossads kram.

Sagen kunne markedsføres som et spørgsmål om ytringsfrihed, en konflikt mellem ”værdier” snarere end ”interesser”, mellem det ”demokratiske Vesten” og de fundamentalistiske ”totalitære” (som fremstillet af Pipes-Rose) islamister. Intet kunne være længere fra sandheden. Rose havde bestilt og udvalgt de islamiske karikaturer, hvorimod hans avis havde afvist lignende karikaturer af Jesus Kristus i en tidligere sammenhæng. Billedet af Rose som en ”kulturel billedstormer” – mens hans arbejdede for en højreorienteret avis hvis daglige kost var at publicere negative ”nyheder” om immigranter (fra Mellemøsten) og positive interviews med zionistiske ekstremister – er i sig selv utroværdigt, selv om dette billede er blevet udspreddt af alle de ledende medier. Mens ”Rose” startede de internationale spændinger, offentliggjorde hans liberale og neo-con kolleger og hans kammerater i og uden for Mossad hans provokationer og fremkaldte vrede i den arabiske og islamiske verden.

Tegningerne, de efterfølgende fornærmelser og beskyldningerne mod de islamiske demonstranter og deres verdslige allierede overalt i Afrika, Mellemøsten, Asien og Europa endte med at fremkalde omfattende fredelige og efterhånden voldelige protester hos millioner af mennesker. Billeder af voldelige protester og demonstrationer blev bragt i de vestlige massemedier og havde held med at vække den tilsigtede frygt for og agtpågivenhed mod muslimske lande og mindretal i Europa. Islamofobien bredte sig. Zionistiske propagandister i Europa og USA knyttede forsvaret for ”ytringsfriheden” sammen med israelsk ”sikkerheds”politik. Mens Vesten vendte sin vrede mod de islamiske demonstranter, blokerede Israel Gaza, og USA og Europa fjernede al støtte til palæstinenserne, idet de truede befolkningen med masseudhungning som straf for at den havde udøvet sin demokratiske ret til at vælge sine egne ledere. ”Rose”s juleleg om ytringsfriheden satte nyt liv i den ellers miskendte ZionCon doktrin om ”kultursammenstødet”. Ved at spille på europæisk islamofobi og den voksende

nærtagenhed hos praktiserende muslimske og arabiske nationalister over for krænkelser, er det sandsynligt at israelske eksperter i psykologisk krigsførelse slog ned på sagen om ”ytringsfrihed” som det ideelle afsæt for konflikten.

Da Hamas – som Israel havde stempet som en terroristbevægelse – vandt sin demokratiske valgsejr, fremskyndede det de israelske forsøg på at overtale vestlige regeringer til at insistere på at regeringer i muslimske lande skulle undertrykke de ’irrationelle islamiske masser’ eller forberede sig på vestlig censur eller fjernelse af støtte. (At man ikke var slået hårdt ned på demonstrationerne blev i medierne fremstillet som offentlig accept eller tilskyndelse.) De ledende amerikanske zionistiske organisationer var i stand til at påvirke udenrigsminister Rice så hun gav Iran og Syrien skylden for at have iværksat de verdensomspændende demonstrationer, fra Gaza til Filippinerne. Den israelske strategi var at udnytte den europæiske vrede til at svække modstanden mod et militært angreb eller økonomiske sanktioner mod Iran og Syrien.

På den anden side af religiøs blasfemi

Mens de fleste officielle analytikere har koncentreret sig snævert om karikaturtegningerne som kilde til og mål for de massive globale demonstrationer, er de faktisk allerhøjest den umiddelbare anledning til en hel serie aktuelle begivenheder af langt større politisk betydning. Fra ”chok og skræk”-tæppebombningen af Irak til massetorturen og den daglige ydmygelse af befolkningerne i de besatte lande, fra den totale ødelæggelse af Fallujah (et amerikansk symbol som Guernica var det for nazisterne) til den israelske ødelæggelse af Jenin og Palæstina, fra de daglige mord på palæstinensere udøvet af de israelske besættelse til oversmøringen af koranen med lort i Guantanamo, har Israel, USA og Europa forsøgt at vise at muslimer ikke skal føle sig sikre noget sted – ikke i deres skoler, hjem, kontorer, marker, fabrikker eller moskeer – og at intet er helligt.

Årsagen til at millioner demonstrerer mod en karikaturtegning af Muhammed offentliggjort i en ubetydelig skandinavisk højreorienteret avis, er at dette er

den dråbe der får bægeret til at flyde over – udløseren – efter en række velovervejede krænkelser af de muslimske, arabiske og koloniserede folks grundlæggende sociale og politiske rettigheder. Mens de vestlige medier udelukkende har fokuseret på demonstrationernes religiøse indhold, har stort set hvert eneste land hvor massive og langvarige demonstrationer har fundet sted, fornylig været udsat for vestlig intervention i form af omfattende udplyndring af råmaterialer og/eller oplevet ødelæggelse af deres verdslige rettigheder: lande er invaderet, hjem, skoler, hospitaler, sundhedssystemer og forsyning af rent vand er blevet ødelagt, landbrug og naturrigdomme plyndret, museer, biblioteker og arkæologiske udgravningsområder ribbet og moskeer vanhelliget.

De nuværende vilkår for materiel eksistens er blevet et vestligt inferno for alle de befolkninger (både verdslige og religiøse) der lever i arabiske og islamiske lande. Nu er der så gentagne gange blevet trampet ustraffet på deres dybeste historiske og åndelige referencpunkt, profeten Muhammed – den centrale religiøse skikkelse – af arrogante imperialister og deres håndlangere i medierne, hjulpet og sekunderet af den israelske stat og dens oversøiske ’*sayanim*’ agenter. Det er kynisk at antyde at praktiserende muslimer ustraffet ville kunne vanhellige Jesus Kristus-figuren i betragtning af at det også er forbudt i Koranen.

Som de israelske strateger udmærket godt vidste på forhånd, ville kränkelsen af Islam ikke finde sted i et politisk tomrum: De materielle betingelser for en islamisk-arabisk opstand var modne: Hamas havde vundet sin overvældende sejr ved de palæstinensiske valg, USAs militær var klar over at man var ved at tabe krigen i Irak, Iran nægtede at kapitulere, Bush var ved at tabe offentlig støtte til sine aktuelle og kommende krige i Mellemøsten, AIPAC, Israels vigtigste politiske instrument til at påvirke amerikansk politik, var under undersøgelse for forbrydelser... Israels strategi med at få USA til at udkæmpe sine krige var ved at slå tilbage mod det selv. Der var behov for at genoplive de politisk-militære spændinger som man havde udnyttet efter 11. september 2001 til Israels fordel: derfor ”Flemming Rose”s provokation, derfor den samordnede

brede offentliggørelse af sagen, derfor agitationen for ytringsfrihed hos vestlige ’*sayanim*’, liberale, konservative og neocon ideologer, derfor den forudsigelige eksplosion af protester, derfor ’genskabelsen’ af spændingen i Mellemøsten ... og virkeliggørelsen af Israels planer.

Det er klart at den eksploderende konfrontation er mere end en sag om religion eller ytringsfrihed, mere end de klodsede provokationer fra en omstrejvende kulturredaktør forkælet af de ’små prutter’ i et infiltreret dansk efterretningssvæsen. Det der står på spil, er den velovervejede racistiske stereotypisering af de arabiske og islamiske folk og befolkningerne i den tredje verden med henblik på at opretholde og uddybe deres undertrykkelse, udbytning og underordning. Den mest gennemtrængende, produktive og indflydelsesrige kilde til racistiske arabiske stereotyper er Israel og dets oversøiske akademikere (særlig i USA og Europa) og dets terror’eksperter’ og psykologer ved de mest prestigefyldte universiteter og tænketanke, som har leveret den ”psykologiske profil” til at tortere, ydmyge, provokere og undertrykke de millioner der kæmper for selvbestemmelse mod kolonimagters og imperiers herredømme.

Endnu en gang har Israel og særlig dets oversøiske agenter sat Israels ekspansionistiske og militaristiske interesser forud for befolkningernes interesser i USA og Europa. ”Er det godt for jøderne?” Et kriterium fastsat af den israelske stat har ført til en blindgyde af massive konfrontationer og voksende fjendtlighed mellem arabisk/muslimske folk og vestlige regeringer. Hvad der forekom denne verdens ’Roser’ og deres *Katsas* og lærvillige *Sayanim* så fikst, at provokere konfrontation, kan igen vise sig at være en boomerang: Opstandene kan gå videre end til at protestere mod symboler på krænkelser og angribe magtens substans, herunder de arabiske og muslimske prokonsuler og kollaboratører med den euro-amerikanske politiske og økonomiske magt. Mens Mossad er højst snedig til at infiltrere og provokere undertrykte grupper, har det været iøjnefaldende udueligt til at kontrollere og begrænse de deraf følgende opstande, som Hamas’ nylige sejr demonstrerer og den irakiske modstand viser. Den næste omstridte karikaturtegning kunne vise Moses der leder sit folk ud i ørkenen.

Epilog

Mens den Mossad-provokerede kontrovers om 'ytringsfrihed over for blasfemi' mellem Vesten og de islamiske folk stadig uddybes, er Israel gået i gang med at påføre 3 millioner palæstinensere en nazi-lignende belejring *beregnet på* at sulte dem til at afgive deres demokratiske friheder. *Beregnet på* er den præcise term.

Gideon Levy, der er topjournalist for det israelske dagblad Haaretz, rapporterer (19.2.2006) hvordan Dov Weissglas, der er rådgiver for den israelske statsminister, spøgefuldt fortalte en række topembedsmænd:

"Det (den økonomiske blokade, som kan inkludere elektricitet og vand ud over fødevarer) ligner en aftale med en diætist. Palæstinenserne vil blive en hel del tyndere, men ikke dø."

De israelske embedsmænd "skreg af grin".

Som Levy påpeger, *"lever over halvdelen af alle palæstinensere allerede i fattigdom ... sidste år havde 37 % vanskeligheder med at skaffe mad ... 54 % af befolkningen i Gaza har skåret ned på mængden af mad de spiser ... børnedødeligheden er vokset med 15 % ... arbejdsløsheden har nået 28 %."*

Beregnet velforberedt masseudsultning af en gettoiseret befolkning, spøgefuldt omtalt af dens bødler som et 'besøg hos diætisten', er en nøjagtig gentagelse af den indenrigspolitiske diskussion hos den nazistiske overkommando om befolkningen i Warszawas getto. Israels evne til at påføre og anvende en folkedrabspolitik er i høj grad blevet lettet af det symbolske sideoptrin som Mossad-'Rose' instruerede i Vesteuropa. "Kultursammenstød" i folkedrabets tjeneste – er hverken et fikst påfund eller blot en krænkelser af islamiske følelser, men en forbrydelse mod menneskeheden.

Oversat af Minna Skafte-Jensen for Boykot Israel

Originalartikel: The Caricatures in Middle East Politics, Rebellion 26.02.2006

Note 1:

Dansk udgave: Victor Ostrovsky og Claire Hoy: Ved hjælp af bedrag. Mossad set indefra. 1990.

På vej mod Arbejderpartiet Kommunisternes 3. kongres

Arbejderpartiet Kommunisterne blev stiftet i april 2000. Dermed dannedes 'arbejderklassens kommunistiske parti for det ny århundrede', som det selvbevidst hed. Stiftelseskongressen var forberedt gennem næsten tre år og vedtog bl.a. de stadig gældende princip- og handlingsprogrammer samt partivedtægterne. Den anden kongres afholdtes i påsken 2003, ganske kort efter, at Danmark var blevet deltager i den ulovlige krig mod Irak.

Der er sket dramatiske ting i Danmark og verden siden de to første kongresser. Den borgerlige propaganda bliver ikke træt af at gentage, at 11. september 2001 grundlæggende ændrede verdenshistoriens gang. For Danmarks vedkommende har den betydet et ulykkeligt partnerskab med amerikansk imperialisme, som kun kan sammenlignes med partnerskabet med Nazityskland under besættelsen.

Det bliver en af de store opgaver for den 3. kongres sidst på året at analysere disse udviklinger og fastlægge konsekvenserne heraf.

Kongresserne er altid betydningsfulde begivenheder i et kommunistisk partis liv. I nogle tilfælde har de haft afgørende betydning for folkets og nationens fremtid. De er udgangspunktet for nye fremskridt, nye sejre på basis af partiets videnskabelige teori, pejlemærkerne for partiets kamp og arbejde i en årrække.

I modsætning til de borgerlige og reformistiske partiers lands- og årsmøder, som altid sætter det næste valg og befæstelsen af den herskende lederklasses magt i centrum, består opgaven for en kommunistisk partikongres i fastlæggelsen af en marxistisk-leninistisk analyse og politik for klassekampen, baseret på de erfaringer, som partiet og den internationale kommunistiske bevægelse har vundet i perioden siden sidste kongres. Programmatisk og

principielle dokumenter står centralt.

Af disse grunde afholdes partikongresser heller ikke hvert år, men sjældnere – i APK's tilfælde hvert tredje år. Ind imellem kongresserne kan der afholdes seminarer og partikonferencer om særlige spørgsmål. Der er også i vedtægterne åbnet mulighed for afholdelse af ekstraordinære kongresser.

Om kongressen hedder det her bl.a.:

"Kongressen behandler beretningen fra den afgående centralkomité og den afgående centrale kontrolkommission og træffer beslutninger omkring dem. Den behandler, beslutter eller ændrer partiets program og vedtægter. Vedtægtsændringer kræver to tredjedelers flertal. Kongressen behandler partiets politiske linje og træffer overordnede beslutninger for det videre arbejde. Kongressen fastsætter antallet af medlemmer i centralkomitéen og kontrolkommissionen og vælger disse."

Det er altså partikongressens formål at uddybe og udvikle partiets marxistisk-leninistiske linje og sikre dens fortsatte gennemførelse. Og derfor vil en ordinær partikongres altid være særdeles godt forberedt. De væsentligste dokumenter, analyser, teser og ideer udsendes til partidiskussion i god tid før kongressen. Det er med til at sikre en grundig demokratisk proces, solid afklaring og velovervejede beslutninger.

Eksisterer der en sund situation i partiet, sammensvejet i klassekampens praksis, og findes der en solid enhed på basis af programdokumenterne og dets ideologi og politiske teori, marxismen-leninismen, vil partikongressen også bære præg af denne enhed. Den vil så også være reel, og ikke overfladisk eller formel.

Sympatisører og venner af APK inviteres til at gå med og deltage i kongresprocessen. De lokale partiafdelinger vil sikre mulighed herfor.

Savage Rose på Danmarksturné

Annisette tager efteråret sammen med det nuværende Savage Rose på turné gennem Danmark. Der er planlagt 17 koncerter fra start i Grenå til afslutningen den 26. november i Vega i København.

I begyndelsen af måneden modtog Annisette og familien en guldplade for Thomas Koppels solo-cd "Improvisationer – For klaver" udgivet på ArtPeople. På kun fire måneder er der solgt over 20.000 eksemplarer. Det er lidt af en sensation at en cd i en genre, der nærmer sig klassisk, har fået en så fantastisk modtagelse.

Ons 25 okt Grenå, Pavillon
(Premiere), bill. 8632 1633

Fre 27 okt Skanderborg Kulturhus

bill. 8794 2970

Lør 28 okt Haderslev, Harmonien

bill. 7422 2104

Søn 29 okt Aalborg, Skraaen

bill. 9812 2189

Tor 02 nov Ballerup, Baltoppen

bill. 4477 3060

Fre 03 nov Ringsted Kongrescenter

bill. 7015 6565

Lør 04 nov Aarhus, Musikhuset

bill. 8940 4040

Tir 07 nov Kolding, Godset

bill. 7010 1016

Tor 09 nov Sønderborg, Sdrborghus

bill. 7015 6565

Fre 10 nov Esbjerg Musikhus

bill. 7610 9010

Lør 11 nov Greve, Portalen

bill. 4397 8300

Ons 15 nov Roskilde, Vandtaarnet

bill. 7554 2081

Fre 17 nov Hørsholm, Trommen

bill. 4576 3310

Lør 18 nov Silkeborg, Musik og Teaterhus

bill. 8622 5509

Søn 19 nov Odense, Koncertsalen

bill. 6614 0110

Lør 25 nov Musikhuset, Bornholm

bill. 5695 3345

Søn 26 nov Vega, København

bill. 7026 3267

Hvis du vil være med til at reklamere for Budskab fra Græsrodderne i de byer, hvor Savage Rose optræder, så kontakt Budskab fra Græsrodderne på adm@budskabfragræsrodderne.dk

NB! Husk at skrive dit telefonnummer i mailen!

Roen

hersker - efter regeringens mening - på dens indre linjer, men da hverken den eller den såkaldte opposition ønsker parlamentarisk eller samfundsmæssig ændring, vil disse indtræde - efter en nødvendig, og planmæssig, foranstaltning der nødvendiggør disse ændrede forhold.

Tænk, før du taler, Lene!

Den 5.9., dagen efter at politiet havde anholdt ni terrormistænkte fra Vollsmose, gik medierne igen i selvsving. Terroreksperter, danske som udenlandske, blev hidkaldt og interviewet. Folk fra PET og den tidligere chef Bonnichen gav alle deres besyv med. Enkelte gange blev det lige nævnt i farten, at de anholdte foreløbig kun var mistænkte, men ellers red stort set alle journalister, forskere og hele spektret af toppolitikere velvilligt med på bølgen!

Alle havde en mening om terrortruslen og "de hjemmedyrkede" motiver, profiler og farlighed etc. Og forundringen over, at nogen kan hade OS så meget, at de kan finde på at sprænge sig selv i luften for at ramme OS, blev endnu en gang luftet af Pia Kjærsgaard (7.9. i DEBATTEN)!

Alle fra Søvnald til Fogh var åbne over for lovstramninger for at signalere, hvor højt de prioriterer den terrorbekæmpelse, som det åbenbart er lykkedes højrefløjens at indbilde befolkningen bør være en af EU's allervigtigste arbejdsopgaver!

Især hæftede jeg mig dog ved Lene Espersens hovedløse udtalelse, som tv bragte igen og igen (5.9.), og som totalt negligerede, at de mistænkte netop kun er mistænkte: "Jeg vil i hvert fald sige, det er en af de mest alvorlige sager i min tid som justitsminister, fordi vi har at gøre med personer, der er danske statsborgere og personer, der altså HAR VÆRET ret langt fremme med at forberede en terrorhandling her i Danmark. Så det er meget alvorligt!"

Også Søren Gade konstaterede skræmsikkert, at "vi har været heldige, fordi politiet stopper sådan nogen ting, som vi har set nu."

Hvordan kan Lene hævde, at situationen er alvorlig og ikke kun en storm i et glas vand, og hvordan kan Søren påstå, vi har været heldige, eller at politiet har stoppet noget "farligt", så længe de mistænkte IKKE er dømt skyldige?

Let forkortet af red.

NB

Per H. Christiansen
Frederikssund

Der protesteres på mange fronter

Mellemfolkeligt Samvirke inviterer organisationer og aktivister til et opstartsmøde om dannelse af Civil G8.dk, torsdag den 5. oktober 2006 kl. 16.30-19.00 hos Mellemfolkeligt Samvirke, Landgreven 7, 2. sal., København K

I invitationen skriver de bl.a.:

"*En gang årligt samles de rige landes ledere i G8 for at diskutere anliggender af fælles interesse. I de senere år har det bl.a. været Afrika, energisikkerhed, uddannelse, epidemi, menneskerettigheder.*

G8-møderne – som World Economic Forum og WTO – har påkaldt sig en stadig større opmærksomhed fra et revitaliseret globalt civilsamfund. Det er sket ved parallelkonferencer, workshops og demonstrationer.

Idagene 6.-8. juni 2007 finder næste G8-møde sted i Heiligendamm nær Rostock i det nordligste Tyskland. Forberedelserne er i gang. Hovedtemaerne for G8-mødet er i støbeskeen. Energi/klimaforandring og Intellectual Property Rights har været nævnt, men meget kan fortsat ske.

Også de alternative aktiviteter er under forberedelse. Der er således indkaldt til et internationalt forberedelsesmøde i Rostock den 10.-12. november 2006 (se www.g8-germany.info/).

G8-mødet i Tyskland næste år vil blive en oplagt mulighed for at sætte

globaliseringen og dens drivkræfter til debat. Men også til, at et Civil G8 sammen får diskuteret "what the world needs now". Det bør ske nationalt, kontinentalt og globalt.

MS inviterer til et opstartsmøde om dannelse af et Civil G8.dk, der kan danne ramme om en proces frem mod G8-ledernes møde i Tyskland. Hvad indholdet skal være, ja, det er det, vi skal tale om.

Forfatteren Knud Vilby har indvilget i at give et oplæg på mødet og vil forsøge at besvare spørgsmålet "Hvorfor er det vigtigt at forholde sig til G8-ledernes møde i Tyskland?"

Ungdomshuset kalder til kamp for at forblive i huset. Næste gang: Lørdag d. 23. september kl. 16 er der demo fra Ungdomshuset til Christiania.

Følg med på www.ungeren.dk.

Christiania forsøger med mange forskellige initiativer at forsvare sig mod Fogh-regeringens angreb. Således er Den Grå Hal er åben for mange forskellige arrangementer fra 13. juli til 13. oktober 2006. Se programmet på

www.fornychristiana.dk.

Samtidig vokser protesterne mod afskaffelsen af "velfærdssamfundet", så vi kan se frem til en omfattende protestdag ved Folketingets åbning tirsdag den 3. oktober, se herom andetsteds i bladet. Disse og mange andre protester, herunder antikrigsarbejdet, er forskellige former for forsvar. Forsvar mod imperialismens vilde angreb mod alt, der ikke er i produktionens og profittens interesse. Angreb, der her i landet ledes med stor dygtighed fra Foghs regeringskontorer. Lad os derfor styrke alle fronter ved at kæde protesterne sammen under det fælles **Fogh skal gå**. Med Foghs nye udmelding om en 'aktivistisk' udenrigspolitik er det vist blevet helt klart, at det også er på dagsordenen, når det gælder de internationale topmøder.

GBe

Plakatkonkurrence: Giv oprøret udtryk

Der mangler kunstneriske udtryk i politikken. Det vil Foreningen Oprør gerne være med til at rette op på. Oprøret skal have sine kunstneriske udtryk.

Foreningen Oprør indkalder plakater, som skildrer oprøret. Frit slag med hensyn til størrelse, form og materialer. Foreningen Oprørs konference 'Antiterrorlove, politiske rettigheder og international solidaritet', som finder sted lørdag den 18. november, vil kåre 1., 2. og 3.-priserne.

Foreningen Oprør forbeholder sig

ret til at anvende alle indsendte værker i foreningens fremtidige arbejde.

Deadline er: onsdag den 1. november. Afleveres til: Foreningen Oprør, Kulturhuset Blågården, Blågårds Plads 3, 2200 Nørrebro.

Eller mailer til: oprør@linuxmail.org.

Hilsen
Konferencegruppen,
Foreningen Oprør
Kontakt: 26476598
www.opror.net

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14-17.00

Lønfest eller ej

Statistik er taknemmelig. De nøgne tal kan betragtes med de øjne, der ser. Virkeligheden afdækker imidlertid altid sandheden. Lad os tage et eksempel: To aviser laver på samme dag (31. august '06) hver deres betragtninger angående en eventuel lønfest for lønmodtagerne næste år. Metro skriver:

"Lønfest for alle i sigte! Tal fra Danmarks Statistik antyder, at festen måske allerede er begyndt."

Berlingske Tidende skriver samme dag: *"Nye løntal fra Danmarks Statistik bekræfter de stadig beherskede lønstigninger... I et historisk perspektiv er der tale om en forholdsvis lav lønvækst for de private som helhed."*

De to divergerende opfattelser er ikke kun et udtryk for forskellige medi-ers trang til at sælge historier. De to opfattelser bunder dybere, idet de repræsenterer forskellige grupperinger inden for den herskende klasse.

Således træder regeringen – og specielt finansministeren ved fremlæggelse af finansloven – deres økonomiske vismænd samt de store banker frem med samme spådom: Der bliver lønfest!

Det er i den sammenhæng, man skal forstå den megen snak om *overophedning* af økonomien. Det betyder, at denne fraktion af borgerskabet forsøger at dramatisere en situation, der slet ikke eksisterer, for at skabe belæg for yderligere overførsler af værdier fra de fattige til de rigeste. *Overophedning* betyder på jævnt dansk, at forbrugerne (læs: arbejderne og de udstødte) har for mange penge. Denne del af herskerne har i princippet intet imod, at erhvervslivets produkter bliver aftaget, hvilket er vigtig forudsætning for, at profitten realiseres. En tidligere statsminister, Poul Schlüter, udtalte på skrømt: *Pengene ligger bedst i borgernes lommer*. Dermed mente han ikke, at den enkelte skulle puge og gemme til natten. Tværtimod så han gerne, at borgerne eller

"Spillereglerne på det danske arbejdsmarked er ændret så meget de seneste år, at der næppe er udsigt til noget stort lønpres – trods en rekordlav arbejdsløshed."

Faglig kommentar

forbrugerne kunne få maksimal – belånt – kapital mellem hænderne til omsætning af varerne og dermed realisering af virksomhedsejernes profitter. Varenes værdi er ikke meget bevendt på et lager, når forbrugerne ikke har råd til at købe dem.

Fagbevægelsen, LO, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) og oppositionen har ikke så travlt med at råbe *Ulven kommer*. Undskyld, *Lønfest*. Tværtimod giver de i øvrigt sammen med Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Industri og Berlingske Tidende trods alt et mere sobert billede af virkeligheden:

- *Spillereglerne på det danske arbejdsmarked er ændret så meget de seneste år, at der næppe er udsigt til noget stort lønpres – trods en rekordlav arbejdsløshed.*

Med spilleregler mener de, at Østeuropas arbejdskraft er blevet et åbent slaraffenland for vesteuropæisk kapital, der uanset østaftaler eller lignende kan importere hundredtusinder af arbejdere til Danmark, som de gerne vil udnytte til at trykke lønnen. De gør det allerede.

Fagbevægelsen kalder det spilleregler. Man føler sig hensat til et spil Matador, hvor man som fører af gul bil desværre bliver sat ud af spillet, da man lander til leje hos bolighajen LO Aps.

LO, AE og den resterende del af fagbevægelsen samt den parlamentariske

opposition forsøger med udtrykket *spilleregler* at dække over, at de har været særdeles positive og velvillige samarbejdspartnere for denne voldsomme forringelse af arbejderne levevilkår – ikke mindst i Danmark.

De to forskellige linjer vil i bund og grund det samme: overføre maksimal kapital fra arbejdere, udstødte og flest mulige intellektuelle til de rigeste spekulanter og ågerkarle. Det er kun metoden, der adskiller dem. Den ene vil gøre det med ultraliberale midler, hvor selv Dansk Folkeparti nogen gange slår bak, mens den anden vil tilsløre det mest muligt under fraser af solidaritet og sammenhold – kaldt den socialdemokratiske variant. Tempoet og effektiviteten er forskellig alt efter periode og omstændighed. Krigserklæringen mod Irak måtte således føres af liberalisten Fogh ved roret, mens indgrebet over for efterlønnen ligesom omgørelsen af EU-nej'et i 1993 måtte føres af socialdemokraterne ved roret.

På den konto kan vi derfor godt slå fast: Der bliver ikke nogen lønfest – hverken i år eller næste år – eller hvis det står til alle i denne kommentar nævnte magtens repræsentanter.

Vi har fået lov til et delvist forbrug på lånte fjer. Friværdier og andre former lån i banker, pengeinstitutter og direkte ågerfirmaer har stillet kapital til rådighed – men til lån, der skal indfris.

Herunder den drastiske stigning gennem de snart sidste 15 år på boligmarkedet for fast ejendom.

Højt ansete økonomer i USA vurderer, at der er stor mulighed for at den samme "boligboble" i Staterne brister, hvilket vil udløse en verdensomspændende krise.

Hvis ikke vi vil "tørre røv på hinanden", så har vi i fremtiden kun solidariteten og fællesskabet fra nedenunder at bygge på!